WASHINGTON D C

І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125

УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 109. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 12-го ЧЕРВНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, JUNE 12, 1974 No. 109. VOL. LXXXI.

СТВОРЕНО ЦЕНТРАЛЮ УКРАЇНСЬКИХ КООПЕРАТИВ АМЕРИКИ, ДИР. О. ПЛЕШКЕВИЧ ОБРАНИЙ НА ГОЛОВУ

Чикаго (МК) — 8-го і 9-го червня тут відбулися Загальні Збори делегатів 23-ох українських кредитових і 3-ох торговельних кооператив ЗСА, що служать 30,679 членам з майном поверх 56 мільйонів долярів і ростом в одному році понад 7 мільйонів долярів та пожертвами на громадські цілі 64,759 долярів. Українську Світову Кооперативну Раду репрезентували дир. Василь Ситник, голова, й Іван Лещишин, секретар.

Дир. Омелян Плешкевич

Централя Українських Кооператив Америки, дотеперішнє Товариство Українських Кооператорів (ТУК), увійшла в члени американської кооперативної централі КЮНА, а також стала повноправним членом Світової Міжнародної Кооперативної Організації — КЮНА Інтернешенел.

Програмові доповіді М. Коця й В. Іващука накреслили обширний плян широко охоплюючої, динамічної розбудови і стали немов би тлом для чотирьох панелістів — Михайла Панасюка: „Українська кооперація і молодь — сьогодні й завтра"; Валентини Сідельник: „Кооперація на зустріч життю"; Олега Сацюка: „Психологічні та світоглядові труднощі у контактуванні молоді зі старшими"; Василя Іващука: „Сила молоді та як зробити її рушійною в нашій українській кооперації в діяспорі". Наглядно виринула життєва важливість розбудови української кооперації при повній співучасті українського молодшого покоління, та визнано: виразну відповідальність старших за брак співпраці з наслідям і браком вирозуміння до професійної фаховости молодих українців. Рішено видати окремою брошурою ці соціо-господарчі доповіді.

Атмосфера діловости, кооперативно-ідейного піднесення, щирости і вимогливих рішень щоденно реалізувати кооперативні задуми — характеризувала цю омолоджену, професійну конвенцію українських кооператив. За словами панеліста – „Кооперація притягає молодь динамікою, фактором не тільки у розвитку української господарчої політики, але провідною установою в осідках кооператив в льокально-американській політиці". А за словами панелістки: „Ідеалом молодого кооператора є осягнути самодисципліну й самокритицизм через устійнення мети й засобів фахової служби членству".

З духом Загальних Зборів схвалено резолюції, які звучать:

Делегати українських кооператив ЗСА, зібрані в днях 8 і 9-го червня в Чикаго на Загальних Зборах Централі Українських Кооператив Америки (Ц.У.К.А.) — колишнього Т.У.К. — заявляють що:

Ціллю української кооперації є активно трудитися для добробуту українського народу.

Тому:

Українська кооперація посилено включається у розбудову господарської бази українських поселень через включення молодшого покоління до прискореної організації українських кооператив у ЗСА;

Кооперація заявляє готовість реалізувати і закріплювати починання творців українського культурного світу, починань спертих на реальних вартостях української людини;

У такому пляні намічених завдань — кооперація очікує активної співпраці організованого українського суспільства.

Загальні Збори вибрали Раду ЦУКА: Омелян Плешкевич — голова, Маріян Коць — перший заступник і діючий голова на сході ЗСА, Роман Бігун — другий заступник, Нестор Филипович — секретар. Члени Ради: Роксоляна Гарасимів, Дмитро Григорчук, Іван Ґула, Андрій Залізко, Роман Мицик, Михайло Мушинський, Володимир Нестерчук, Михайло Панасюк, Олексій Пошиваник, Михайло Трощук, Лев Футала, Степан Чайківський.

Екзекутива ЦУКА: Дмитро Григорчук — голова, Роксоляна Гарасимів — заступниця, Василь Іващук — секретар і організаційний референт. Члени: Борис Антонович, Марія Гура, Іван Ґула, Маріян Коць, Роман Мицик, Павло Олесюк, Олег Сацюк, Валентина Сідельник. Контрольна Комісія: Петро Вигінний, Степан Кравченюк, Степан Скробач.

Збори вислали привітання почесному голові Ц.У.К.А. — достойному професорові Борисові Мартосові.

УПЦерква і громада гідно попрощали сл. п. Федора Бражника

Бавнд Брук (л.п.) — У понеділок, 10 червня, дружина сл. п. Федора Бражника пані Олександра, члени родини та понад 100 представників громади і друзів востаннє попращалися із майстром української народної і театральної ноші сл. п. Федором Бражником, який помер по довгій хворобі на 87 році життя у п'ятницю 7-го червня в Ню Йорку.

У Бавнд Бруку, в Церкві-Пам'ятнику останню Панахиду третю з черги, після перевезення тіла з церкви-катедри св. Володимира до Бавнд Бруку відслужив Митрополит Української Православної Церкви Владика Мстислав у сослуженні Архиєпископа Владики Марка та семи священиків, Всечесніших: о. Новицького, о. Селепини, о. Мелеха, о. Вальки, о. Шпаченка, о. Землячена, о. Естачна. Співав хор катедри св. Володимира при 82-ій вул., під диригуванням проф. Завітневича. У похоронних відправах взяли участь сотні громадян, представники різних товариств і організацій, а також значне число діячів української культури: актори Олімпія і Йосип Гірняки, проф. Паливода, письменники Докія Гуменна, Діма, Ю. Дивнич, Л. Лиман, майстри танку В. Авраменко, Оксана Вікул, від УВАН — проф. І. Замша, співачка Ганна Шерей, оперний співак І. Неділко й ін.

Перед опущенням тлінних останків сл. п. Федора Бражника в могилу останнє „Прощай" зворушливо виголосив Владика Митрополит Мстислав. Було багато вінків і квітів. На уряджений Сестрицтвом тризні - поминках до вдови, членів родини та понад 100 громадян промовляли: д-р Марія Клячко, В. Авраменко, Владика Марко, проф. Завітневич, о. Новицький, Г. Яремчук, проф. Замша, П. Сірченко з Трентону — земляк із Медвина, о. Мелех, о. Данилевич із церкви-катедри св. Володимира.

Учасники поминок зібрали, наслідуючи приклад жертвенности сл. п. Федора Марковича Бражника, 323 дол. на Церкву - Пам'ятник. У кінці після молитви присутні відспівали, виконуючи останню волю Покійного, „Чуєш, брате мій".

Віцепрезидент Форд натаврував оборонців тероризму

Клівленд. Огайо. — Виступаючи на конвенції Крайової Конференції Християн і Жидів, віцепрезидент Джералд Форд у неділю, 9-го червня, натаврував тих людей, які засуджують державних службовиків за здогадні проступки, а в той самий час оправдують злочини „міських партизанів - революціонерів". Хоча Віцепрезидент не назвав по імени „Симбіоністської визвольної армії", терористичної організації, яка схопила Патришу Гирст і поповнила ряд злочинів, як також не згадав про Вотерґейтську аферу, то з його слів можна було легко догадатися, що має власне ці справи на думці. Він ясно зазначив, що публіка повинна засуджувати діяльність терористичних груп в той самий спосіб, як засуджує проступки „малої групи" державних службовців. Форд гостро скритикував людей, які стараються представити злочинцями тих поліцаїв, які в перестрілці в Лос Анджелесі вбили 6-ох членів „Симбіоністської армії", а самих терористів представляють як високоморальних осіб, які „згинули за високі ідеали". Хоча більша частина його промови була присвячена справі тероризму, то віцепрезидент Форд також закликав американців не обвинувачувати всіх членів Уряду та цілу Республіканську партію за проступки „кількох осіб".

Сенат схвалив плян будови досконаліших міжконтинентальних ракет

Вашингтон. — Від довшого часу в американських військових і політичних колах ведеться дискусія на тему досконаліших і докладніших міжконтинентальних ракет, з допомогою яких можна б було у випадку потреби відразу заатакувати совєтські підземні ракетні становища і в цей спосіб знищити офенсивну силу Совєтського Союзу. Як відомо, дотеперішня американська стратегія спиралася на тому, щоб у випадку війни атакувати важливіші совєтські промислові центри, що принесло б зі собою важкі втрати у людях. Згідно з новим пляном, існує можливість побудови таких докладних міжконтинентальних ракет, з допомогою яких можна буде знищити совєтські ракетні становища, не спрямовуючи удару на міста. На розбудову таких ракет уряд зажадав 77 мільйонів долярів, специфікуючи виразно призначення такого фонду. У висліді голосування 10 червня, Сенат більшістю голосів 48 до 37 затвердив цей проєкт, відкинувши пропозицію сенатора Томаса МекЕнтайра, який вимагав відкласти рішення в цій справі до часу, поки президент Ніксон не поінформує що йому не пощастило домовитися з СССР щодо обмеження числа ракет з багатозарядною головкою.

У західніх стейтах сильні бурі заподіяли велику шкоду

Кенсас Сіті. — Минулого кінця тижня торнада, зливи та повені навістили стейти Кенсас, Оклагома та Арканзо, вбиваючи понад 25 осіб і майже винищуючи кільканадцять сіл і містечок. Стейтові урядовці сподіваються, що коли з усіх частин цих стейтів наспіють остаточні звіти, то число вбитих може зрости до 40. В Аркасо протягом 24-ох годин впало понад одна стопа дощу, в наслідок чого втопилося чотири особи. Від торнад найбільше потерпіли містечка Драмрайт в Оклагомі та Емпорія в Кенсасі. Злива спричинила велике спустошення також в Талсі, Оклагома. Щоб відбудувати знищені частини Талси треба буде коло 20 мільйонів долярів. Деякі із знищених місцевостей звернулися до федерального уряду за фінансовою допомогою.

Складна ситуація в Уруґваї

Буенос Айрес. (М. Д.) — Уруґвай, який донедавна уважався Швайцарією Південної Америки, та який відвідувало багато туристів, а уруґвайський пез це була найсолідніша валюта всіх держав Південної Америки, — переживає тепер дуже складну ситуацію, яка витворила серед його населенням не лише невдоволення, але також постійну інфляцію та значну дорожнечу всіх продуктів першої потреби. Від довшого часу вже в Урґваї продовжуються внутрішні тертя, які спричинили девальвацію його валюти а в слід за тим економічну скруту, в наслідок чого поважне число горожан, а в тому і українців, виїзджає до Арґентини і навіть і до Австралії, щоби там шукати кращих відносин прожиття та заробітків. В Монтевідео, столиці Урґваю, живе також невелика українська громада, яка з огляду на несприятливі відносини переживає дуже загрозливу ситуацію та повний застій в її громадському житті.

Цієї неділі в Ню Йорку буде відкрита велика Ювілейна Виставка ОМУА з участю 77 мистців

Ню Йорк. — Цієї неділі, 16-го червня, тут почнеться одна із найбільших українських культурно-мистецьких імпрез: 20-та Ювілейна Виставка малярства, скульптури і графіки Об'єднання Мистців Українців в Америці з участю 77 наших мистців. Виставка влаштована в ґалеріях ОМУА при 149 Друга евеню і її врочисте відкриття відбудеться цієї неділі, 16-го червня о год. 1-ій по полудні. Триватиме виставка до кінця липня ц.р. та буде відкрита в будні від год. 6 до 8-ої вечера, а в суботи і неділі від год. 1-ої по полудні до год. 8-ої вечора. Напередодні виставки, в суботу, 15-го червня, та на її тлі відбудеться Вечірка з відповідною програмою. Вступ на Вечірку за викупом мистецького Каталогу виставки в ціні по два доляри. Українське громадянство матиме виїмкову нагоду познайомитись з творчістю найбільшої кількости наших мистців на одній виставці.

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН ВВАЖАЄ СВОЮ ПОЇЗДКУ НА БЛИЗЬКИЙ СХІД ЗА ҐЛЬОБАЛЬНУ МІСІЮ МИРУ

Зальцбурґ, Австрія. — Президент Ричард Ніксон, зупинившись тут в понеділок, 10-го червня, у своїй поїздці на Близький Схід, заявив, що цю свою поїздку він уважає за місію миру не тільки для самих близькосхідніх країн, але і для всього світу. В Зальцбурзі президент Ніксон мав залишитись також у вівторок, 11-го червня, і в середу, 12-го червня, продовжувати свою поїздку на Близький Схід, де він зупиниться сім днів і відвідає п'ять країн. Виїжджаючи з Вашинґтону, президент Ніксон висловив „надію і переконання, що це буде черговою поїздкою для миру". Кореспонденти пригадують, що такого самого окреслення вжив президент Ніксон в цьому самому місті два роки тому, зупинившись тоді тут під час своєї поїздки до Китаю і Совєтського Союзу. Президент подорожує тепер в товаристві своєї дружини, державного секретаря Генрі Кіссінджера та своїх дорадників. На летовищі в Зальцбурзі привітали його австрійський канцлер Бруно Зрайскі та міністер закордонних справ Рудольф Кірхшлеґер. Після привітань серед дощу, президент Ніксон з'ясував ціль своєї теперішньої поїздки, кажучи, що „кожна нація в світі зацікавлена в збереженні миру на Близькому Сході і ми сподіємося, що ця поїздка, як поїздка два роки тому, причиниться до миру не тільки на тому обширі, але і в усьому світі". Після привітань та звичайних церемоній на летовищі, президент Ніксон та його почот переїхали лімузиною до замку Клесгайм, де вони мали зупинитись до середи ранку.

А. Ґромико перестерігає Ізраїль і ЗСА перед „півзаходами"

Москва. — Виступаючи на г. зв. передвиборчих зборах в Мінську, совєтський міністер закордонних справ А. Ґромико висловив здогад, що Ізраїль зі своїми союзниками заінтересовані не у розв'язці конфлікту на Близькому Сході, а у його безконечному проволіканні. Така постава Ізраїля може мати трагічні наслідки для відносин на Близькому Сході, заявив А. Ґромико бо приведе до поновної війни між Ізраїлем і арабськими державами. А. Ґромико повторив совєтську вимогу до Ізраїля негайно звільнити всі захоплені арабські території згідно з резолюцією Об'єднаних Націй як єдину передумову тривалого миру на Близькому Сході. Він також висловився у підтримку претенсій палестинських арабів створити окремішню палестинську арабську державу. У цій же промові А. Ґромико заатакував комуністичний Китай, стверджуючи що Китай займає щораз то виразніші протисовєтські позиції, переходить на антисоціялістичні позиції і пориває зі „світовою соціялістичною системою". Коли йдеться про ситуацію в Европі, то А. Ґромико поновно заапелював до західніх европейських держав, докласти зусиль, щоб з успіхом закінчити загальну европейську конференцію для справ безпеки і співробітництва. В Мінську А. Ґромико виступав як номінований кандидат на депутата до Верховної ради СССР від мінської виборчої округи. Вибори до Верховної ради відбудуться 16 червня.

В Італії почалась чергова урядова криза

Рим. — Економічні труднощі, а в першій мірі великих розмірів інфляція, спричинили упадок з черги 36-го від ліквідації в Італії фашистського режиму Мусоліні коаліційного уряду під проводом Маріяно Румора. Безпосередньою причиною урядової кризи стало це, що три коаліційні партії не змогли узгіднити між собою плянів поправи економічної ситуації в країні. Уряд М. Румора був при владі від 14 березня і спирався на співпраці між християнськими демократами, соціялістами і соціял-демократами. Під сучасну пору економічна ситуація в Італії є дуже важка, при чому її погіршили безупинні страйки та інші суспільні конфлікти, що виявилися навіть у ряді терористичних актів з ужиттям бомб тощо. Розходження між коаліційними партіями були спричинені цим, що в той час, коли міністри з Християнської демократичної партії пропонували значного обмеження кредитів, щоб в цей спосіб успішніше поборювати інфляцію, міністри з соціялістичного табору цьому протиставилися, заявившися проти будь-яких фінансових обмежень. У зв'язку з цим, що Італія потребує чималої зовнішньої фінансової допомоги у формі позички, провідні центральні закордонні банки на своїй зустрічі в Базель, Швайцарія виявили свою готовість дати Італії позичку, але при передумові, що італійський уряд застосує в країні далекойдучі обмеження у видатках. Добре поінформовані з внутрішньою ситуацією в Італії коментатори вважають, що черговий уряд буде поновно коаліційний і на базі домовлення між християнськими демократами, соціялістами і соціял-демократами.

Дійшло до порозуміння в одяговій індустрії

Вашингтон. — Працівники одягової індустрії, а саме робітнича спілка „Амалґамейтед Клодінґ Воркерс оф Америка", дійшли до порозуміння з працедавцями відносно нового робітничого контракту, таким чином запевняючи, що страйк, який розпочався 31-го травня та охоплював коло 110,000 робітників, не триватиме довгий час, як цього сподівалися обі сторони. Новий контракт мусить ще бути ратифікований цілим членством робітничої спілки, яка репрезентує працівників, що виробляють чоловічі та хлоп'ячі одяги. Окремі відділи спілки вже в неділю, 9-го червня, перевели ратифікаційні голосування. У переговорах між спілкою та працедавцями важливу ролю відіграв федеральний посередник Вілліям Юзері. Страйк працівників одягової індустрії закрив коло 750 фабрик в 30-ох стейтах. Робітники вимагали вищих платень, довших вакацій, кращого забезпечення здоров'я, а також автоматичних підвишок в платнях, якщо зростуть кошти прожитку. Подробиці нового контракту будуть оприлюднені після ратифікації його членами робітничої спілки.

МИТРОПОЛИТ УКЦЕРКВИ В ЗСА ПРОГОЛОШУЄ 23-ГО ЧЕРВНЯ ДНЕМ МОЛИТВИ, ЗАКЛИКАЄ ДО МАСОВОЇ УЧАСТИ У МАНІФЕСТАЦІЇ У ВАШИНҐТОНІ 22-ГО ЧЕРВНЯ

Філядельфія. — „Ми, які живемо на вільній землі Вашинґтона, маємо можливість перед пам'ятником Тараса Шевченка у Вашинґтоні запротестувати проти подій в Україні, проти нелюдського трактування українських політичних в'язнів, нищення Української Церкви і культури та русифікації України. Ми маємо теж змогу свобідно заносити наші молитви перед Всевишнього в наших церквах, тому проголошуємо неділю, 23-го червня 1974-го року ДНЕМ МОЛИТВИ за переслідувану Українську Церкву і нарід..." — сказано в окремому заклику Митрополита Українців Католиків в ЗСА Кир Амвросія, в якому рівночасно закликається до масової участи у Всенаціональній Маніфестації у Вашинґтоні, яка відбудеться в суботу, 22-го червня, у 10-ту річницю відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові біля того пам'ятника. В заклику Митрополита Амвросія сказано:

ЗАКЛИК ДО ДУХОВЕНСТВА І ВІРНИХ В СПРАВІ ВСЕНАЦІОНАЛЬНОЇ МАНІФЕСТАЦІЇ У ВАШИНҐТОНІ 22 ЧЕРВНЯ 1974

Високопреподобні і Всечесні Отці,
Дорогі Вірні!

У час, коли продовжується переслідування Української Церкви і народу в Україні, коли жорстокий ворог холодними згарищами руїн релігійного й культурного життя вкриває наші обездолені прадідні українські землі, коли Москва намагається вирвати з душі української людини її національну ідентичність і культурну самобутність, коли творців і носіїв української культури і духовости засилає ворог до тюрем і божевілень та в сибірські концтабори, — національним обов'язком української спільноти у вільному світі, зокрема в Америці, є стати в обороні своїх Братів і Сестер в Україні і повести усі можливі заходи, щоб зрушити опінію вільного світу й приєднати свободолюбних людей до справи оборони прав людини в країнах Совєтського Союзу, зокрема в Україні.

Одним із таких заходів, що їх послідовно здійснює наша Громадська Централя — Український Конґресовий Комітет Америки — буде ВСЕНАЦІОНАЛЬНА МАНІФЕСТАЦІЯ В ОБОРОНІ ПРАВ ЛЮДИНИ, що відбудеться в суботу, 22-го червня 1974-го року, о год. 1-ій по полудні, біля Пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашинґтоні.

Цією Маніфестацією буде теж відзначене 10-річчя Відкриття Пам'ятника Т. Шевченкові у Вашинґтоні, як невмирущого символу боротьби українського народу за волю і державну самостійність.

Традиційні Роковини Великого Кобзаря України комуністичний уряд заборонив святкувати в Україні, весною 1974-го року. У вислідi, і в Києві, і у Львові відбулися студентські демонстрації, що спричинили дальші численні арешти і переслідування української молоді в Україні.

Ми, які живемо на вільній землі Вашинґтона, маємо можливість перед пам'ятником Тараса Шевченка у Вашинґтоні запротестувати проти подій в Україні, запротестувати проти нелюдського трактування українських політичних в'язнів, нищення Української Церкви і культури та русифікації України.

Ми маємо теж змогу заносити наші молитви перед Всевишнього в наших церквах, тому проголошуємо неділю, 23-го червня 1974-го року, — ДНЕМ МОЛИТВИ за переслідувану Українську Церкву і нарід.

Сила молитви є непереможна. Тому, у цей ДЕНЬ МОЛИТВИ звернім наші серця до Всемогучого Бога і благаймо Його зняти кайдани з нашої Церкви і народу в Україні.

Подбаймо усі про те, щоб масовою присутністю на ВСЕНАЦІОНАЛЬНІЙ МАНІФЕСТАЦІЇ у Вашинґтоні, є суботу, 22 червня, ми дали живий приклад нашої релігійної і національної солідарности з українським поневоленим народом, зокрема з усіма тими українськими духовними і культурними світочами, які караються в тюрмах ,але не каються, і гордо несуть Хрест і Прапор української національної Голготи.

† АМВРОЗІЙ
МИТРОПОЛИТ
Філядельфійський Архиєпископ

Філядельфія, Пенсильвенія
7-го червня 1974

Л. Корнбліт закликає виступити в обороні М. Коца

Париж (УЦІС). — Лев Корнбліт, колишній в'язень совєтських конц таборів, який прибув до Ізраїля в серпні 1973 р., звернувся до української й міжнародної громадськости, щоб вона стала в обороні хворого українського політичного в'язня Миколи Коца. У своєму заклику Л. Корнбліт відзначає, що це він робить, знаючи особисто Миколу Коца.

„Як колишній співв'язень Миколи Коца, з яким я сидів один рік в мордовському концтаборі ч. 17, закликаю — в ім'я людської солідарности — українську та міжнародну громадськість, зокрема „Міжнародну Амнестію" та інші міжнародні організації для оборони прав людини, допомогти цьому українському політв'язневі. Він засуджений на сім років концентраційних таборів та п'ять років заслання. Одначе, Микола Коц дуже хворий на серце. Для нього цей довгий реченець ув'язнення — це певна смерть. Я переконаний, що під тиском міжнародної опінії жорстоке совєтське правосуддя не зможе не амнестувати хворих політичних в'язнів, засуджених лише тому, що їм відмовляється право на свободу думки", — пише у своєму заклику Лев Корнбліт з Ізраїля.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Під знаком Тризуба

Єдиною декорацією сцени у пишному Гарден Стейт Арт Сентер під час недільного Першого Українського Фестивалю в цьому стейті був великий на сім стіп золотий Тризуб, так майстерно приміщений, що здавалося, наче він сам від себе тримається в повітрі. І все, що на сцені проходило — співочі і танцювальні ансамблі із сотнями молоді в своєму складі, міжнародної слави солісти та виконувані ними зразки української культури — проходили в сяйві цього завислого в повітрі золотого Тризуба.

Перший Український Фестиваль в Ню Джерзі своєю програмою та кількістю учасників нагадував уже традиційні подібні фестивалі в манітобському місті Давфині, що також відбуваються під знаком Тризуба.

І в цьому можна добачувати в е л и к у символіку. Правда, свого часу в тому самому Гарден Стейт Арт Сентер виступав з великим успіхом київський Балет Павла Вірського. Члени того Балету — це професійні артисти. На початку його виступу відіграно американський і совєтський гимни і також в програмі віддано дань совєтському окупантові, включивши в неї „сальоновий" російський танок у стилізованих, далеких від „пролетарських" одягів і малося враження, що зроблено це з думкою, щоб українській народній „екзотиці" протиставити російську „европейськість".

В недільному фестивалі все від початку до кінця було українське формою і змістом. Виконавці програми — коли мова про ансамблі — не є професіоналістами. Вони — дослівно „нарід", в додатку дуже молодий нарід, у більшості, цілком певно, народжений вже поза Україною, який далеко від рідної землі з подивугідним ентузіязмом присвоює та плекає і розвиває - збагачує прекрасну культурну спадщину свого талановитого, але безталанного народу. Діється це саме в тому часі, як на рідній землі окупант послідовно й рафіновано намагається знищити українську духовість, українську культуру та її діячів і виразників.

Недільний фестиваль в Ню Джерзі був рівночасно і протестом проти нищення української культури та переслідування її діячів окупаційним режимом в Україні. І його можна вважати за найбільш переконливий протест та рівночасно доказ, що українська культура може свобідно розвиватися та давати свій пребагатий вклад у вселюдську скарбницю тільки під знаком Тризуба, що означає волю і незалежність.

Важлива політична ініціятива

Рішення президента Ніксона відвідати ряд держав Близького Сходу треба оцінювати як важливу ініціятиву з поглядів американських державних інтересів і з погляду збереження миру у світі. Очевидно, з цією своєю ініціятивою Президент вийшов у дуже для себе і свого уряду несприятливому часі, коли його позиція в державному житті Америки значно підважена і коли непевним є його майбутнє на пості президента країни. Все таки, не зважаючи на важку ситуацію, в якій сьогодні знаходиться президент Ніксон, З'єднані Стейти Америки зуміли добитися серйозних політично - дипломатичних успіхів на Близькому Сході, який упродовж останніх років став незвичайно запальним пунктом у світі з уваги на зудар на тому обширі інтересів двох надпотуг — ЗСА та СССР.

У висліді не цілком передуманої політики державного секретаря Джона Фостера Далеса з періоду президентури Айзенгавера, ЗСА втратили можливості впливу на розвиток подій на Близькому Сході, зокрема в Єгипті. Від того часу почався ріст впливів Совєтського Союзу на Близькому Сході і цей ріст досягнув таких розмірів, що могло вже здаватися, що Близький Схід стане суцільною доменою СССР, а арабські держави — всі без винятку — клієнтами Москви.

Як відомо, Близький Схід важливий не тільки з уваги на Суезький канал і найкоротший морський шлях з Середземного моря на Індійський океан, а у ще більшій мірі з уваги на велетенські нафтові багатства, без яких немислимі модерна індустрія і модерний спосіб життя. Кінець 1973 року і перші місяці 1974 року засвідчили аж надто промовисто про важливість Близького Сходу і для СССР і для Західньої Европи і для ЗСА і Японії. Не приходиться, отже, дивуватися, що американський Уряд вирішив взяти ініціятиву у свої руки і остаточно допровадити до якогось рішення. У висліді інтенсивних заходів Державного департаменту, пощастило зробити пролом на відтинку взаємин між ЗСА та арабським світом. ЗСА зуміли не тільки відвоювати свої давні позиції на Близькому Сході, але, як засвідчує щойно підписаний договір між ЗСА та Савдійською Арабією, що має стати зразком для інших арабських держав, ці позиції почали розбудовувати.

В такому контексті треба бачити дев'ятиденну поїздку президента Ніксона до Єгипту, Савдійської Арабії, Сирії, Йорданії та Ізраїля. Мета поїздки — закріпити заходи щодо американсько - арабської співпраці на Близькому Сході. З цього погляду — маємо справу з ініціятивою незвичайно великої ваги, позитивне або негативне закінчення якої може спрямувати розвиток подій на тому обширі в одному або в другому напрямку.

Західня Европа запропонувала співпрацю арабським державам

Бонн. — Маючи за собою прикрий досвід з арабським нафтовим ембарґо, дев'ять европейських держав - членів Европейського Спільного Ринку остаточно вирішили запропонувати двадцятьом арабським державам широку економічну, технічну і культурну співпрацю. Таке своє рішення західні европейські держави прийняли якраз напередодні конференції президента Ніксона з арабськими лідерами, не зважаючи на спротив американського уряду, від імени якого державний секретар Генрі Кіссінджер висунув був ґльобальний проєкт розв'язки енерґетичної кризи. Щоб дещо облегшити удар для ЗСА, европейські міністри на нараді вирішили погодитися на консультації між Европою та ЗСА у всіх спільних питаннях та проблемах. Становище західніх европейських держав з'ясує американському державному секретареві німецький міністер закордонних справ Ганс Дітріх Геншер в часі зустрічі 11 червня в Бад Райхенгаль. Покищо нічого невідомо, яка буде реакція ЗСА у зв'язку з таким рішенням Е в р о пейського Спільного Ринку.

Панас Феденко

БОЛІ БЕЗМЕЖНІ

Мюнхен. — Часто приходять вістки з країн Азії, Африки та Південної Америки про неврожаї і про голод. Міжнародні допомогові організації спішать рятувати від голодної смерти людей. Духовенство й миряни християнських церков в індустріяльних країнах збирають пожертви і посилають харчові продукти й ліки в райони, де людність голодує.

При цій нагоді згадую недолю українського народу під комуністичною тиранією. Україна зазнала тричі „голодову політику" Москви протягом півстоліття — 1921-22 р., 1932 - 33 і 1946-1947 р. Року 1921-22 голод спустошив південну Україну, де був великий неврожай. Москва не вважала на це і вимагала виконання постачання зернових продуктів з неурожайних областей України. Московський уряд одержав щедру допомогу харчами із Америки та з країн Західньої Европи, але вона пішла для голодуючої людности над Волгою. Як стверджує американський історик Г. Г. Фішер у своїй книжці „Голод у Совєтській Росії", московський уряд вимагав, щоб американська допомогова організація АРА (Амерікен Реліф Організейшен) зосередила свою працю для голодних над Волгою, хоча в Україні в той час лютував голод у найвищій мірі. Автор книжки „Ґулаґ" А. Солженіцин також пише про голод 1921-22 в Росії, але про вимирання людности України в той час він не згадує. Мабуть, у документах того часу і в совєтській пресі він не знайшов згадки про голод в Україні 1921-22 р. Про це замовчування м о с ковським урядом — вимирання людности в Україні в р. 1921-22 писав проф. Фішер:

„Поки АРА не дослідила ситуації і не влаштувала своїх допомогових пунктів на півдні, Москва уперто ігнорувала в своїй пресі голод над Чорним морем" (ст. 253)

Представник допомогової організації, якою керував славнозвісний норвезький дослідник Фриджйоф Нансен, описав голод в Україні, який він сам бачив 1922 р:

„Вісім мільйонів голодують на півдні України, із них два і пів мільйони абсолютно не мають що їсти. Дальші два і пів мільйони харчуються суроґатами, як сіно, сухі рослини і т. д., та й не мають нормальних харчів. Три мільйони мають деякі запаси, але так мало, що вони незабаром будуть зачислені до першої і другої категорії. Можна сказати, що до кінця квітня 7 мільйонів душ будуть належати до цих двох категорій. Смертність дітей величезна: вона досягає 50 відсотків. На Запоріжжі голодує буквально один мільйон душ. Із них 60 відсотків — діти. Поширюється людоїдство. На Запоріжжі щодня вмирають десятки тисяч людей". („Голод в Україні", Женева, 1922 р.). Нансенів делеґат писав у цитованій книжці:.

„На початку цього (1922) року можна було бачити в голодних районах Миколаївської губернії такі заклики: „Робітники Миколаєва! Поможіть голодуючим в області над Волгою". Це діялось у той час, коли в самій Миколаївській губернії було 700.000 голодних, біля половини населення". Автор цієї книжки писав далі:

„Розмір катастрофи тут (в Україні) перевищає все, що можна було бачити в голодних областях над Волгою".

Муки нашого народу під московською окупацією не кінчилися року 1921-22.

Мені вже доводилось цитувати роман Василія Гроссмана — „Все тече", що був написаний в СССР і після смерти автора опублікований в Німеччині. Автор правдиво описав спеціяльну політику Москви в час голоду 1932-1933 р., коли жертвами цього народовбивства стали мільйони української людности.

Факти, описані в романі Ґроссмана, стверджує також письменниця Н. Ровская в повісті „Смерч", що друкується на продовження в російському журналі „Вогрожденіє" (Париж). В ч. 243 цього журналу (березень 1974 р.) Н. Ровская, що жила в Україні за голоду 1933 р., пише, як розуміли українці пляни Москви супроти українського народу:

„Ходили чутки, що в Москві визначено певний відсоток української людности, який має бути винищений, засланий і розстріляний"... І далі:

„Роки 1932-33 були в історії України найстрашніші. Загинуло людей більше, ніж за революції... Вимирали з голоду цілі села, висилано — села, розстрілювано — тисячі"... „Навесні 1933 р. настало положення трагічне. Голодувало село, де поїли останніх собак і котів, голодувало й місто... Селяни мандрують із села до міст. Ледве совають ногами, хитаються, лягають. Тут же на дорозі вмирають. А хто доплентався до міста, ті сидять, лежать на пішоходах, дехто простягає висохлу руку, інший вже нічого не просить, не надіється. І всі мовчать. І такими очима дивляться, що на все життя не забудеш... Страшний час. Почали зникати в містах люди. Головно — діти. І дорослі, ті що оглядніші . . . на базарі підозрілі люди торгують котлетами із підозрілого м'яса. Голодні не дуже перебирають. Купують за останні копійки. Аби не вмерти. А в Харкові одну таку перекупку міліція схопила. Продавала холодець. А в холодці дитячий мизинець"...

Не буду цитувати далі опису страшних сцен голоду в повісті Ровської. Згадує вона теж славного українця, театрального режисера Леся Курбаса, котрого знищили московські шовіністи в 1933 р.

Про голод в Україні писали теж інші чужинці, що побували в Україні р. 1933. В збірці „Фальшивий бог",

(Закінчення на стор. 5-ій)

В. Гаврилюк

ПОЕЗІЇ ЗАВОРОЖЛИВОЇ МАЙСТЕРНОСТИ

У видавництві „Сучасність" вийшла в р. 1974-му, невеличка книжечка поезій „Глосарій або т л у мачний словник таємних, призабутих і не завжди зрозумілих слів". Зібрав у сонетах Богдан Кравців. — Ратісбона 1949. Пояснення цього, доволі загадкового, заголовка на кінці цієї книжечки у „післяслові" автора.

Довідуємось, що це збірка сонетів, писаних в Німеччині, „починаючи від жовтня 1945 до грудня 1948 р." у місцевостях, де проживав автор з ріднею в цей небезпечний час. Збірка була готова до друку 1949 р. та довелося їй таки довгенько підождати, поки вкінці, по двадцяти п'яти літах появилася друком, хоча все таки не так, як плянував автор. Про цю трудність згадано у „післямові" і ми цей уривок наведемо повністю. „Автор задумав видати ці сонети з окремими поясненнями - довідками до кожного з них, але ж, працюючи в газетних, журнальних й енциклопедійних млинах, не встиг цього зробити. На суд читачів передав їх так, як вони були написані".

Як бачимо, ця книжечка — це мистецьке завершення студій ширшого засягу і втілення у суворій сонетній формі складного літературного амальгаму. Адже ж ці сонети тільки „тлумачний словник таємних, призабутих і не завжди зрозумілих слів", а заголовне поняття „Глосарій" править в цій збірці поезій, за своєрідний композиційний мотив, що розгортається від заспівної октави - присвяти й до останнього рядка збірки — відчутний. Цей с о н етний цикл являє собою своєрідну баляду, в якій сплетені незвичайно вдало й майстерно в композиційну суцільність.

Гідна уваги зразкова серйозність і дбайливість автора висловити свої творчі ідеї можливо найповніше і найвірогідніше, нічого не занедбати, нічого не проґавити й в такому відношенні ця збірка — унікат у нашій сучасній українській поезії.

Автор уміло покористувався в цьому циклі поезій непересічно ризиковним і трудним творчим прийомом, а саме стилізацією, додаючи всяке штукарство автентично переконливим літературним майстерством.

Із появою цієї збірки поезій Богдана Кравцева значно трудніше писати поезії українською мовою.

Банальність, претенсійність чи то манеризм віршувального мистецтва, по уважливішій лектурі „Глосарія" якось релієфніше усвідомлюються. Можливо, що саме й в тому сенсі її літературне значення зрозуміліше. Пильніше прослідкувавши творчу майстерню ц і є ї останньої збірки поезій Богдана Кравцева, помалу з'ясовується в уважливішого читача цікава оригінальна й доволі ускладнена концепція його поетичної творчости, думаємо вдячна тема для дослідників українського літературознавства, зокрема в питаннях сучасної української поетики.

„Глосарій" Богдана Кравцева, на наш п о г л я д, справжнє літературне досягнення не тільки його автора, поета видатної літературної культури, але й досягнення української поезії взагалі. Авторові пощастило донести непонівечений, автентичний скарб своїх послідів і своєї вдумливости через усі Сціллі і Харібди життьових перипетій, включно з пілігримством скитальським і таки закарбувати цілісним та непошкодженим у суворій віршованій формі сонета.

Високий рівень творчої дисципліни, теповий для усього, доволі багатого літературного доробку Богдана Кравцева, характерний теж для „Глосарія" — навіть у педантичному доборі вийнятків із різних збірників, правдоподібно народної творчости, що скрашують і настросво заспівують тему кожного сонета, мов пригри народних інструментів.

Поетичній творчості Богдана Кравцева чужа імпровізованість і, якщо доречно тут покликатися на т. зв. творче виробництво, воно в цього поета надихане якимсь майже культовим жрецтвом.

Богдан Кравців глибоко біологічний поет, але далекий спрощеної вульгарности та естетизованій дешевизні в поетичній передачі життєлюбного інтиму і невід'ємно пов'язаної з цим ліричности.

Якийсь своєрідний канонічний закон плеканий і усвячений тисячоліттями у великій сімейній спільноті українського народу закріплений в українській поезії творчістю Богдана Кравцева, як вийняткове питання історіософії національної.

Біологічний ерос, як таємна сила буття, у багатій різноманітності поетичних перетворень, на нашу думку, філософським підтекстом поезії Богдана Кравцева.

Без сумніву „Глосарій" побуджує до теоретизувань на тему поетичної творчости, наприклад на тему оригінальности, питання доволі популярного сьогодні і в літературі, і в мистецтві.

Видається, що оригінальність куди складніше питання, як здавалось би, як його часто інтерпретують і розуміють теоретики аванґардних напрямків сучасної мистецької і літературної творчости. Видається, що це питання не виключно індивідуалізму але й студійної змістовности, що творча оригінальність ефект багатства й творчої потужности і студійного знання, що це вийнятково структуральний елемент культури в глибокому розумінні.

По всякій ймовірності оригінальність осягає свою повноту, як творче звернення, щойно в гармонійній єдності зі загальним комплексом проблем загальнолюдської спільноти, очевидно в першу черґу національної спільноти.

Видається, що оригінальність віддалюючись від національного первня, втрачає свої вийняткові творчі субстанції, деґенерується і перетворюється на манеризм.

Галичина — доби між Першою і Другою світовими війнами, видала трьох поетів, яких творчість з перспективи наших днів особливо чітко й характистично віддзеркалює літературні віяння і дух того часу — це Богдан Кравців, Святослав Гординський та Богдан Ігор Антонич.

Кожен із цих поетів індивідуальність з видатним творчим доробком, що залишиться серйозним вкладом в українську національну поезію. Усіх трьох характеризує може й доволі знесучаснене поняття, усе ж незбавлене змісту, хай, що в нашому літературознавстві не нове, поняття літературного модернізму. Кожен із цих поетів цю стихію модернізму по своєму оригінально сприйняв колись і згодом у власній творчості, по своєму перетворив. На жаль, передчасно вибув із цієї талановитої групи поетів наймолодший з них — Богдан Ігор Антонич.

Кнежечку поезій „Глосарій" графічно оформив мистець Яків Гніздовський, сягнувши по надхнення у глибину віків, до орнаментальної скарбниці наших історичних видань. Усі ці заставки, кінцівки та віньєта, справді тонко ґраціозні і далекі шаблонам орнаментального мистецтва й мудро гармонізують з трохи - все ж таки книжницьким характером поезій „Глосарія".

Хоча ця книжечка поезій видана безсумніву дбайливо, думаємо, що багатший видавничий „комфорт" значно підсилив би вийнятковість цього клейноду сучасної української поезії.

Володимир Андрушко

БОЙКІВЩИНА — КВІТКА КАРПАТ

Від споконвіку життя народів у світі так уклалось, що найменшими суспільними клітинами є родини. Родини, поселені малими чи більшими громадами, населюють міста й села. Громади творять волості, повіти чи округи, а всі разом творять народ - державу. Поодинокі родини в громаді спільно вкладають великий труд, щоб свою громаду розбудувати, надати їй естетичномистецького вигляду, а культурний рівень населення піднести якнайвище. У вияві такого прив'язання до місця народження і побуту не можна ніяк добачувати загумінковости, як і не можна нікого посуджувати в браку національного патріотизму за те, що більше любить свою матір, батька братів і сестер, ніж сусідів. Тому й кожна громада старається про своє життя-буття, і щоб культурні здобутки залишити як документальну згадку для грядучих поколінь. Така, сказати б, реґіональна творчість, це згадка про безчисленну кількість ревних працівників на національній ниві, це історія громади, це історія кожного клаптика землі, це цінний вклад у скарбницю культури народу, а для істориків — це цінне джерело для студій минулого і матеріял конечний до писання історії цілого народу.

Так й у всіх культурних народів, так повинно бути й в нас, українців!

Серед мальовничої краси природи проживає вітка українського народу, яку історія назвала бойками, споконвіку заселюючи обабіч Карпат зелене підгір'я. Бойківські села архітектурнобудівельних форм і мистецьких декорацій, побіч гуцульських і лемківських, прикрашують, неначе квіти, підгір'я і верховини Карпат.

Бойки відзначаються високою культурою і мистецькою творчістю, і щоб зберегти та плекати на чужині їхні здобутки, Т-во „Бойківщина" постановило зібрати й видати матеріяли про побут, звичаї, культурно-освітнє, релігійне, суспільно-громадське і політичне життя та їхню словесну й письменницьку творчість, бо ж це неоцінені скарби українського народу.

Щоб зберегти мистецьку творчість, як: народну ношу, вишивки, килими, писанки, різьби, кераміку, глиняні вироби і світлини архітектурного б у д івництва, зокрема церков, музей „Бойківщина" у Філядельфії збирає різнородні експонати.

Товариство „Бойківщина" видає також квартальник „Літопис Бойківщини", видало вже збірник „Літературна Бойківщина" й підготовляє видання монографії Бойківщини.

На Рідних Землях окупант нищить національну культуру і мистецьку творчість, щоб у той спосіб затерти сліди у к р а їнської ідентичности. Тут, на чужині, нашим обов'язком є зберегти й плекати здобутки бойківської культури і мистецької творчости.

До колишніх уродженців Бойківщини наше прохання: чинність спомини, присвячені — дослідам історії, культури і побуту бойківського племени, щоб належно відзначити вклад т р у д у кількох поколінь бойків у всі ділянки життя української спільноти, щоб зберегти це для майбутніх поколінь, щоб зберегти це для історії українського народу!

Усякі матеріяли слід слати на адресу Т-ва „Бойківщина", 2222 Брандивіне Стріт, Філядельфія, Па. 19130

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА ЗА 1972-3 РІК

(від листопада 72 р. до 30-го листопада 73 р.)

У 1967 р. відвідала Централю СУА Надія Шульган, директорка Інституту св. Ольги у Прудентополі, Бразилія. Вона з'ясувавши завдання Інституту, який виховує біля 130 дівчат із українських родин, просила уфундувати для них стипендії. Тоді то 33-ій Відділ СУА з Клівленду зголосився першим і від того часу її оплачує.

В мірі того, як поширювалась відомість про те — інші Відділи зголошували стипендії. Це були — 101-ий у Чикаґо, 68-ий у Сиракюзах, і інші. Згодом, коли стипендійною акцією заопікувалась Комісія Суспільної Опіки під проводом Марії Химинець, тодішньої референтки Суспільної Опіки число стипендій у Бразилії дійшло до 10.

Одначе, це було все ще замало для нашого там поселення. Здібної сільської молоді багато, але вона не має змоги вчитися. Оце й спонукало нашу референтку Суспільної Опіки перебудувати цю акцію. У листопаді 1972 р. вона кинула клич „Українці ЗСА — українському студентові". Він був спрямований до цілої української громади в ЗСА, щоб вона підтримала дітей убогих хліборобів. Ці нащадки українських поселенців зберегли українську мову й традиції і їм треба допомогти осягнути освіту і звання.

ЗАСОБИ ПРОПАГУВАННЯ СТИПЕНДІЙНОЇ АКЦІЇ

Листи — звернення до громадянства, що їх розіслала Централя, та численні статті в українській пресі референтки Суспільної Опіки та заклик про потребу допомоги молоді, знайшли відгук серед українського громадянства та спопуляризували ідею допомоги молоді у здобутті освіти до цієї міри, що ця ідея дістала загальне признання і здобула великі успіхи.

Тут належиться подяка всім українським часописам, що вміщували статті, та комунікати Суспільної Опіки СУА.

УСПІХИ СТИПЕНДІЙНОЇ КАМПАНІЇ

Стипендійна кампанія Суспільної Опіки СУА за перший рік існування дала дуже добрі успіхи. По день 30-го листопада 73 р. вплинуло до Централі СУА 9,593.- дол., з якої то суми виплачено 64 стипендії учням середніх і вищих шкіл у такому порядку:

25 - 50 — долярових стипендій, 1 - 35 — долярових стипендій, 16 - 100 — долярових стипендій, 9 - 150 — долярових стипендій, 13-200 — долярових стипендій.

СТИПЕНДИСТИ

У числі стипендистів була більшість середньошкільної молоді, головно ті учні й учениці, що мешкають в українських інститутах, де рівночасно вони вивчають українознавство, бо загальну освіту здобувають у бразилійських школах, в португалійській мові. Рівнож було кілька учнів, які живуть з родиною. Студентів вищих шкіл було 16, у цих усіх індивідуальні спонзори.

РЕКОМЕНДАЦІЇ

Стипендистів рекомендують українські організації в Бразилії і священики. У цьому відношенні СУА не зв'язаний з якоюсь однією організацією, а співпрацює зі всіма українськими організаціями. Референтка Суспільної Опіки Головної Управи СУА вдержує постійний контакт з українськими організаціями в Бразилії, Інститутами, священиками, дає оголошення про стипендії до українських часописів в Бразилії „Хлібороб" і „Праця".

ЛИСТУВАННЯ

Стипендистів зобов'язуємо втримувати листовний контакт з їхніми спонзорами, а ті що мають індивідуальних спонзорів вдержувати листовний контакт із референткою Суспільної Опіки Управи СУА.

Більшість стипендистів додержує цієї вимоги й пишуть листи своїм опікунам. Одначе трапилося два випадки, що стипендисти навіть не подякували за стипендію. Очевидно, що ці стипендисти втрачають змогу на майбутнє одержати яку небудь допомогу від СУА. Ці два випадки були великою прикрістю і розчаруванням для спонзорів і нашої організації.

ІНФОРМАЦІЯ

Референтка Суспільної Опіки Головної Управи втримує постійний контакт зі стипендистами й спонзорами.

У „Нашому Житті" вміщується постійно біжучі відомости відносно ходу стипендійної акції, як рівнож імена студентів та жертводавців.

В українській пресі референтка Суспільної Опіки Головної Управи СУА вміщувала квартальні звіти зі стипендійної акції, щоб інформувати українське громадянство про стан стипендійної акції, а в українських часописах у Бразилії „Хлібороб" і „Праця" вміщувала оголошення про стипендійну акцію.

ФОНДИ

Джерелом приходів на стипендії були пожертви приватних осіб і організацій в ЗСА, Канади і далекої Австралії, що вказує на факт, що стипендійна акція СУА та допомога молоді в Бразилії має широке признання і також далекойдуче значення.

Всі пожертви Централя переводить через ЗУАДК і їх можна відтягати від податку.

Заки справа стипендійної акції устабілізувалася, її пропаґуванням займалася Централя СУА та референтка Суспільної Опіки Головної Управи. Тепер коли ця справа поставлена на стійкому ґрунті, Централя СУА доручила Окружним Радам, Відділам і всьому членству СУА активно включитися в акцію придбання фондів на стипендії. В цей спосіб зможе причинитися до цієї великої справи багато осіб.

Наші сподівання уже мають успіхи, бо голова 82-го Відділу СУА в Ню Йорку Іванна Клим придбала трьох спонзорів (двох на 200 дол., а один — 150 дол.), та одного добродія (100 дол. пожертва). Голова 77-го Відділу СУА в Джерзі Сіті Євгенія Єнсен переслала дві 50- дол.

(Закінчення на стор. 6-ій)

„Святкування національностей" у Ютиці

У Ютиці, Н. Й. відбулася цікава міжнаціональна імпреза, спонзорована Американською Мистецькою Радою Центрального Ню Йорку. Ця імпреза була заплянована на взір міжнаціональних імпрез, що відбуваються в сусідніх Сиракюзах під назвою „Festival of Nations". В Ютиці це названо „Celebration of Nations" і імпреза ця відбулася в найбільшій Авдиторії на протязі двох днів, 11-го і 12-го травня ц. р. Мистецька Рада Центрального Ню Йорку зачала плянування цих святкувань вже від минулої осени, а від місяця лютого ц. р. приступлено до інтенсивної підготовки. Зголосилося до участі 14 національностей: афро-американці, американські індіяни, жиди, індійці, італійці, ливанці, німці, поляки, сирійці, шкоти, українці, японці, і також була американська репрезентація. Ціла імпреза задумана, як розваговий „ярмарок", щоб у легкий і приступний спосіб познайомити відвідувачів із мистецькими традиціями та типічною домашньою культурою різних національностей, що творять цю різнонаціональну державу ЗСА.

Звичайно, в таких умовинах не можна було ані вимагати ані очікувати, скажімо, виставки шедеврів малярства чи скульптури, чи показу найновіших технічних досягнень, як напр. полети до місяця, а наголос був покладений на суто народні, фольклорні надбання.

У великій авдиторії, що може помістити понад 5.000 відвідувачів, у самому центрі, приміщено підвищення, де відбувалася програма, а довкола були приміщені кіоски, де окремі національні групи виставили предмети, які вони уважали за найбільш типічні для них, а також майже кожна група мала для продажу свої національні страви.

Українська ютицька громада, хоч чисельно невелика, запрезентувала себе гідно, і зроблено це силами цілої української громади в Ютиці, без різниці територіяльного чи релігійного поділу, — в чому багато допомогли всечесні отці пароxи української католицької і православних церков, о. Богдан Смик і о. Володимир Мельник. Всю відповідальність за переведення цього взяв на себе місцевий відділ Конгресового Комітету. Запрошено до участи всі місцеві організації діючі на нашому терені, як церковні громади та створено спеціяльний комітет. В склад якого входили: Богдан Рабій — головний координатор; Іван Горбовий — заступник координатора; Ірина Запаранюк — голова виставки; Степан Мельник і Віра Різванюк — керівництво мистецької групи; Ольга Турчак і Анна Дячук, Розалія Рабарська керівництво буфетом; Володимир Веничко — скарбник; Наталія Топольницька — музичне керівництво; Михайло Дакус постачання; Комітет відбув кілька засідань і у висліді — український кіоск був одним із найкращих. Зокрема наша мистецька виставка, що нею зайнявся 57-ий Від. СУА під керівництвом п-і Ірини Запаранюк. На головній стіні пишався гуцульський килим, а під ним лежанка, накрита вереткою із гуцульським взором, закидана вміло дібраними вишиваними подушками. Гуцульська різьба, трипільська кераміка, ляльки в українських народних строях та наші писанки викликували оклики захоплення у відвідувачів, які то (оклики захоплення) багато відвідувачів записали у книзі зауваг, як: „чудово, надавичайно, величаво, белліссімо" і т. д. Не менш популярний був наш буфет, де пані із трьох церковних громад під вмілим проводом Ольги Турчак і Анни Дячук приготовили вареники, голубці, торти, пиріжки, бабки. Великі групи людей цілий час були коло нашого кіоску, що й у висліді дало гарний матеріяльний прибуток.

Це „Святкування Національностей" відбувалося у суботу і неділю від 3-ої по пол. до 10-ої вечора, але в суботу затягнулося до 10:30, бо відвідувачі не мали охоти відходити. Мистецькі програми відбувалися у суботу і неділю год. 4:30 і 7:30 веч. На започаткування програми о год. 4:30, під звуки маршової музики вмашеровували всі національні групи зі своїми національними прапорами. Авдиторія над підвищенням була удекорована прапорами всіх національних груп, де також красувався наш національний синьо-жовтий прапор.

Українська група виступала в суботу у вечірній програмі із трьома народними танцями: „Гречаники", „Гопак", та „Женці" у виконанні нашої молоді із СУМА та Пласту під мистецьким керівництвом Розалії Козар. Брали участь: Христя Фалинська, Христя Ликтей, Катруся Ликтей, Лідія Сенько, Богадана Лужна, Катруся і Ганя Герець, Наталка і Галина Луценко, Олександра Різванюк, Петро Ярмак і Богдан Рабарський. Усі молоді танцюристи дуже гарно вив'язалися із свого завдання. У неділю наша група виступала в полудневій програмі і тим разом, крім трьох танків у вокальній точці Наталка Топольницька відспівала в'язанку українських народних пісень (по-українськи) під акомпаньямент бандури у виконанні Ярослави Ликтей.

Шкоти виступали зі своєю музичною продукцією „баґтипез музік." афро-американці дали свою африканську музику; німці, а також поляки дали хорові продукції; Індія задемонструвала різні традиційні жіночі весільні вбрання; ЗСА дали джазову музику; сирійці а також ливанці приваблювали глядачів екзотичними східними танцями; ґраціозні японки показали ніжні японські танці; жиди вивели традиційні танки; а американські індіяни інтерпретували свої ритуальні танки.

Як я вже згадала український кіоск під мистецьким оглядом був найкращий. Інші національності більше звертали увагу на комерцію. Ливанці, індійці та сирійці мали багато різнородної біжутерії. У ливанців звертав увагу бронзовий кавник прикрашений туркусами, крісла із перламутровою інкрустацією та ливанські кедри. Індійці, крім біжутерії, мали багато випханих звірят, а над усім уносився духмяний запах паленого ладану. В німецькому кіоску було багато порцелянових фігурок, а в буфеті обов'язкове пиво і торт з ліскових горіхів. В афро-американському кіоску були виставлені африканські маски і типічний одяг африканської жінки. В американському буфеті можна було дістати свіжу кукурудзу на качані. В сирійському кіоску звертав увагу багато інкрустований столик, що був рівночасно столиком до гри в шахи, в карти і бекґаммон. В італійському кіоску була лише невміла копія Мона Лізи, щось в роді італійської каварні, а в буфеті зовсім неіталійську піцу, різні італійські горішки і булки з ковбасою. Американські індіяни майже єдині виставили досить багату літературу (про індіян). Крім того різні індіянські вироби, що дуже виглядали „made in Japan". Поляки показували прозірки з Польщі, крім того портрет та багато інформацій про Коперника. Кришталові вироби, витинанки і ляльки. В буфеті мали хрусти й сирник, а одна пані демонструвала як робити баранчика із масла. Японці мали мініятюрні кімони й парасольки, а в буфеті типічні японські страви, як сукіякі. На диво жидівський кіоск не був особливий. Уся увага була звернена на релігійні святкування, які були описані в брошурах, що їх відвідувачі могли собі брати. Крім того лише маца і „хоросет" — краяні яблука, горіхи і вино, м. ін. не дуже вдала комбінація, або можливо, що вино перемінилося у воду.

Загальні відгуки цього „святкування" були дуже позитивні, лише на жаль у місцевій американській пресі приділено цьому дуже мало уваги, а зокрема коли йдеться про українську виставку, згадано лише килим і голубці. Усе ж це була дуже вдала імпреза і наша громада вже відтепер думає про приготування до наступного „Святкування Національностей" у 1975-му році.

Ксеня Антипів

Метрополітальний Відділ ТУІА в Ню Йорку відбув загальні збори

ІНЖ. ЛЮБОМИР КАЛИНИЧ ПЕРЕОБРАНИЙ ГОЛОВОЮ

Ню Йорк. В суботу 18-го травня 1974 р. відбулися тут в приміщеннях Українського Інституту Америки Річні Загальні Збори Метрополітального Відділу Товариства Українських Інженерів Америки.

Збори, які відкрив голова Відділу інж. Любомир Калинич, вшанували вставанням з місць і хвилинною мовчанкою пам'ять покійних членів Відділу св. п. інж. Романа Баранського і св. п. інж. Івана Духницького.

До Президії зборів увійшли інж. М. Ільків, як голова та інженери О. Глют і Юрій Огієнко як секретарі. Протокол з минулорічних загальних зборів, який відчитав інж. Ю. Фриз, прийнято без змін.

Про діяльність Управи Відділу звітував широко голова інж. Л. Калинич, який головними напрямними праці нюйоркського Відділу ТУІА в минулій каденції назвав: дружню товариську співпрацю з Головною Управою ТУІА і з братніми Відділами товариства в ЗСА, та постійний, тісний зв'язок з українськими місцевими і краєвими установами.

У звітному періоді уділено стипендії двом українським студентам в сумі $1000.— (разом) і пожертвувано $300.— на інші цілі, в тому $100.— для СУСТА.

Відділ ТУІА організував у звітному періоді цікаві доповіді й імпрези, які втішалися признанням ширшої нюйоркської громади, як наприклад зустріч з маестром В. Колесником — недавнім ще директором і диригентом Київського Театру Опери і Балету, образотворчу виставку праці мистця Василя Ємеця, авторський вечір інж. Т. Грицая із мистецьким читанням його віршів пані Ією Мацюк, скрипковий концерт проф. Рафаїла Венке, виставку фотознимок сл. п. архітекта Олександра Пежанського, тощо.

За чергою звітували — секретар Управи Відділу інж. Ю. Огієнко, фінансовий референт інж. В. Рудакевич, референт Стипендійного Фонду інж. К. Ґаймур і від Контрольної комісії пані арх. Н. Шехович, яка ствердила взірцеве діловедення Управи Відділу і поставила внесення на уділення Управі абсолюторії.

По звітах розвинулася дискусія, яка мала діловий характер і була ведена в парляментарнім, дружнім тоні. Питанням, яке найбільше займало присутніх, була справа постійних щорічних стипендій для визначних студентів інженерії українського роду. В порядку дискусії забрав голос приявний на зборах голова Головної Управи ТУІА інж. Євген Івашків, який привітав збори і висловив в імені Головної Управи признання уступаючому голові і цілій Управі Відділу за взірцево проведену працю.

Поставлене під голосування внесення Контрольної комісії на уділення Управі абсолюторії, Загальні Збори одобрили рясними оплесками.

Відтак Збори затвердили предложений фінансовим референтом проєкт бюджету на 1974/75 р., в якому є вже включена відповідна сума на стипендійний фонд.

На внесення Номінаційної комісії в складі: інж. Іван Мокрівський — голова, та інженери Ю. Фриз і В. Рудакевич — члени, Збори вибрали інж. Любомира Калинича головою Відділу ТУІА на наступну каденцію.

До Управи увійшли інж. Я. Січинський, пані мґр Марія Гончаренко, інж. Т. Грицай, інж. Ю. Огієнко, інж. О. Глют, інж. М. Гринюк, інж. К. Геймур, інж. Ю. Микуленко та інж. В. Цетенко.

До Номінаційної комісії були обрані інж. Є. Івашків як голова, пані арх. Н. Шехович та інж. Ю. Фриз як члени, а до Контрольноз комісії інж. О. Леськів як голова, інж. І. Когут і інж. В. Вальчук як члени та інж. В. Фриз як заступник.

Членами Товариського суду стали інженери М. Ільків як голова , Б. Рак і І. Заяць як члени та Я. Городець-кий як заступник, а представником Управи до Комісії Фонду, допомоги і праці інж. Л. Пахолюк.

До Стипендійного Фонду обрано інж. К. Геймура головою та інж-ів Т. Грицая і О. Глюта як членів. Голова Президії інж. Михайло Ільків, який справно і дуже культурно провадив нарадами, закінчив Річні Загальні Збори Метрополітального Відділу ТУІА в Ню Йорку побажанням щасливих і приємних вакацій.

Після офіційного закриття зборів зібрані колеги ще довго розважалися милою товариською гутіркою і смачною перекускою, яку приготовили і щиро „сервували" дуже симпатичні і приємні пані — Валя Пахолюк, Ніна Січинська і Стефа Степанюк.

Інж. В. Богатевський

Пластове Свячене у Йонкерсі

У неділю 19 травня ц. р. відбулось свячене Пластової Станиці в Йонкерсі. Під цю пору — чисельно це дуже мала станиця, але зате активна, а головно не дає загинути добрій традиції святочної зустрічі пластової молоді з душпастирями нашої парафії, батьками пластової молоді та приятелями Пласту. Свячене відбулось у церковній залі церкви св. Михаїла. Залею користується пластова Станиця постійно і вона стала, завдяки зрозумінню о. прелата Федиша, пластовою домівкою.

Залю святочно прибрано, а на головному столі стояла чудова паска, яку приготовила пл. сен. Марія Баранська, яка постійно дбає щоб усі святочні імпрези станиці були задовільними й з естетичного боку. Свято відкрив станичний пл. сен. Остап Винник, а потім промовляли о. Р. Білецький та пл. сен. Стефанія Мороз, котра була двадцять років тому основником станиці і по багатьох роках пластової активности не відходить „на пенсію" а далі живо цікавиться життям станиці.

Атракцією свята були великодні гагілки, що їх вивели юначки. Гагілки добре підготовила зв'язкова куреня юначок ст. пл. Дарка Вітюк. Ст. пл. Дарка Вітюк народжена у ЗСА, а вихована тут у місцевій станиці від новачки. Її відданість пластовій організації і соток ін. старших пластунок і пластунів є найсуттєвішим успіхом Пласту в діяспорі за 25 років його існування, а це збереження і завиток у молоді почуття зв'язку зі своїм українським родом. Тому було приємно почути слова признання для ст. пл. Д. Вітюк, виголошених без попереднього приготування матірю двох пластунів п-і Іванчишин.

Усі батьки пластунів є членами місцевого Пластприяту, головою якого є приятель пластової молоді Петро Кулинич. Його допомога для станиці і зацікавлення пластовою проблематикою вказує, яку велику допомогу несе Пластприят для пластових вихованків. Пластприят розуміє, що лише спільним зусиллям, ми зможемо виконувати таке складне діло як виховання молодої української людини.

Пані з Пластприяту займалися буфетом, а п-і Борковська подбала про те, що на столах нічого не бракувало.

Свято закінчено спільною молитвою. Присутні розходились домів з вірою, що Пласт бореться за виховання сучасної української людини, що повинна витримати тиск будь-якого навколишнього середовища.

Н. Н.

ЧИ ВАША ДИТИНА ХОДИТЬ ДО УКРАЇНСЬКОЇ СВІТЛИЧКИ? ЗВЕРНІТЬСЯ У ЦІЙ СПРАВІ ДО ВИХОВНОЇ РЕФЕРЕНТКИ ВІДДІЛУ СУА, ЩО Є У ВАШІЙ МІСЦЕВОСТІ.

Два ювілеї одночасно

(80-річчя життя і 60-річчя громадської праці інж. М. Хронов'ята, передового громадсько-кооперативного діяча)

Хтось сказав, що людські спільноти, родини, громади й народи, утримуються при культурному житті тільки завдяки одиницям, які творять духові та матеріяльні цінності й вміють тіцінності не тільки зберігати, але й передавати свому довкіллю, тобто родині, громаді, народові...

Українська спільнота пережила різні лихоліття і втрималася при життю тільки тому, що все мала таких одиниць багато, які часто забували про себе, про свої особисті справи, віддаючи все своє знання, досвід і силу на службу своїй громаді, своїй спільноті, свому народові, своїй державі.

Одним з таких заслужених діячів є інж. Михайло Хронов'ят, якого українська громада у вільному світі окремо привітала з приводу його 80-річчя життя і 60-ліття громадської праці.

З ініціятиви колишніх працівників української молочарської кооперації, Об'єднання бувших Вояків Українських Армій (ОбВУА) в ЗСА і Т-ва Українських Інженерів, Відділ у Клівленді, в суботу 30 березня 1974 року, в приміщенні „Кардинал Сейвінг", відбулася товариська зустріч для відзначення і вшанування 80-ліття і 60-ліття громадської праці інж. М. Хронов'ята.

Комітет свята очолювали: інж. Іван Фур, Павлина Фединяк-Камінська, Василь Камінський і Ярема Попель від колишніх маслосоюзників, Степан Небеш і Іван Зварун від комбатантів, а інж. Вол. Пік від Т-ва Українських Інженерів. У святі взяло участь около 100 осіб, найближчих членів родини і друзів.

Свято зачалося спільною молитвою. Вступне слово від Комітету сказав інж. І. Фур, який привітав теплими словами Ювілята, його дружину, сина та всіх учасників цієї зустрічі, в тому і „загранничного" гостя в моїй особі. Інж. І. Фур, колишній передовий діяч української молочарської кооперації в Галичині, пригадав Ювілятові цю його велику громадську працю, а зокрема на відтинку української молочарської кооперації до часу Другої світової війни на західньоукраїнських землях, під польською окупацією, де українська кооперація зуміла створити, як тоді казали, „державу в державі". Своє слово закінчив тостом у честь Ювілята, а присутні встали і відспівали „Многая Літа", що зворушило, до сліз, Ш. Ювілята і його дружину.

Господарем свята був Василь Камінський, колишній працівник централі „Маслосоюзу" у Львові, який дуже дотепно й культурно провів цілу програму свята, переплітаючи її вміло старими „маслосоюзними" і новими дотепами.

Головну привітальну промову, від імені колишніх працівників „Маслосоюзу", від усіх працівників української молочарської кооперації в Західній Україні, а зокрема від товаришів праці в Організаційному Відділі „Маслосоюзу", виголосив інж. А. Качор. Він також привітав Ювілята від Української Світової Кооперативної Ради, від „Кооперативної Громади", з далекої і холодної сонняшної Манітоби, а також від колишніх українських соколів, які вітають Ш. Ювілята, як свого останнього провідника, голову „Сокола-Батька", що його 80-річчя теж припадає цього року (сокільська організація розпочала свою працю 1894 року у Львові, а закінчила її в 1939 році).

Відтак склали свої привіти і висловили свої побажання: адвокат Степан Небеш, від українських комбатантів і УСС, інж. В. Пік від українських інженерів, М. Бігун від колишніх українських підпільників, Р. Цегельський від імені кол. Ревізійного Союзу Українських Кооператив у Львові, далі промовляли ще пп. С. Піхурко, І. Палка, Я. Попель, інж. І. Фур, а найбільш зворушливою була коротка, промова сина Мирослава, що на це свято „прилетів" несподівано із далеко віддаленого місця своєї праці.

Останнє слово мав Ювілят, інж. М. Хронов'ят. Він коротко подякував за цю милу для нього несподіванку, зачисляючи це свято до найприємніших хвилин свого життя. У свому слові він пригадав давні часи, коли компонентами виховання молодої людини була родина, школа і ціле довкілля із своїми різними громадськими організаціями, які защеплювали молодій людині ідеї служби свому народові. Цю ідею служби свому народові ювілят собі присвоїв і ціле своє життя пробував її практично реалізувати, бо вважав це за свій громадський обов'язок працювати для народу з якого вийшов і який цієї праці дуже а дуже потребував і потребує. Згадав своїх шкільних товаришів, з них ще трьох живе, товаришів із військової служби, згадав про „Маслосоюз", про сокільську організацію, про свою працю в часі Другої світової війни і після неї. Всі успіхи завдячую, говорив М. Хронов'ят, тільки своїм співтоваришам праці, з якими я все вмів наладнати товариське співжиття. Без дружби і співпраці не можна чекати на успіхи в ніякій ділянці громадської роботи. Жаль тільки, що дні стають щораз коротші... Своє слово закінчив Ш. Ювілят запрошенням усіх учасників на наступну, таку ж милу, товариську зустріч, за 10 років, на своє 90-ліття, що присутні оваційно, рясними оплесками, прийняли до відома і ще раз спонтанно відспівали „Многая літа".

Після „Соколи, соколи", „Не пора" і „Червона ружа" (улюблена пісня маслосоюзників — прим. А. К.) та коротким словом подяки господаря закінчено це направду дуже миле, майже родинне, ювілейне свято в честь інж. Михайла Хронов'ята, останнього живучого директора, славного колись, „Маслосоюзу" і останнього голови „Сокола-Батька" у Львові, однієї з найсильніших молодечих організацій між двома світовими війнами на західньоукраїнських землях.

На многі літа, дорогий і заслужений Ювіляте!

Андрій Качор

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Свято Героїв у Гартфорді

Заходами Організацій Визвольного Фронту влаштовано в неділю, 19 травня 1974 року свято Героїв, з відзначенням 20-ої річниці геройської смерти 500 українських жінок розчавлених большевицькими танками в Кінґірі.

Свято Героїв Започатковано відслуженням Богослужб і Панахид в українських церквах обидвох віровизнань, в яких взяли організовану участь Пласт, станиця 1-ої УД. УНА і О. СУМА.

По полудні о год. 4-ій в Українському Народному Домі відбулась святочна академія, яку відкрив голова 5-го Відділу ООЧСУ П. Шагай. Голова Відділу ОЖ ОЧСУ С. Радьо представила авдиторії прелеґентку, голову ГУ ОЖ ОЧСУ мґр Уляну Целевич, яка виголосила дуже змістовну доповідь, роблячи правильну синтезу української геройки в боротьбі за суверенність і державність.

Дуже милим і приємним був гостинний виступ квартету „Калина" з Нюарку, який в першій частині відспівав „Напись на стрілецькій могилі", „Україно моя" і „Люба моя вітчинонько". Своїм гарним милим співом вони причарували публіку, за що були нагороджені рясними оплесками.

Дуже вдалою була рецитація „Ми не раби", яку з чуттям виконали члени Ю. СУМА Д. Зелез, М. Колінський і П. Гаврилюк.

В другій частині виступу квартету „Калини" слідували пісні: „Чи знаєш ти", „Доріжка" і „Чайки". За гарно виконані точки публика нагородила наших милих пань оплесками.

Кінцевою точкою була інсценізація „Горять їх душі" у виконанні членкинь Відділу ОЖ ОЧСУ, в підготовці С. Радьо і Н. Кравець, яка випала імпозантно і неодному викликала сльози на очах. Рецитатором інсценізації був Р. Заставський.

Видно було, що виконавці потрудились чимало, за що належиться їм щире признання.

Відспіванням українського національного гимну закінчено святочну програму.

Тарас Барабаш

Українець у „Новому Американському Тріо"

Ню Йорк. — У понеділок 27-го травня ц. р. від 10 до 11 год. ранку радіостанція „Ню Йорк Таймсу" передавала розмову і концертовий виступ „Нового Американського Тріо". До його складу входять троє молодих виконавців, які грають на клярнеті, басоні та фортепіяні. Прізвища двох перших не вдалося записати з радіопрограми, якою провадив музичний директор станції Роберт Шерман, а прізвище третього музики — Томас Гриньків. У радіорозмові з Р. Шерманом він сказав, що він — українець із Філядельфії та що вивчає також скрипку й ін. ділянки музичного мистецтва і виступає з окремими концертами.

Молоде талановите тріо прекрасно виконувало на тій програмі твори Моцарта, Кройцера, сучасного бразилійського композитора Вілля Лобоса й ін. Молоді люди сказали, що їм не легко знаходити музичний матеріял для такого незвичайного тріо, і вони розшукують ноти не лише по видавництвах, а й у музичних архівах Америки та Европи. „Нове Американське Тріо" випускає свої платівки, виїздить з концертом до Західньої Европи. Музичний директор радіопрограми „Ню Йорк Таймсу" Р. Шерман високо оцінив працю й талант усіх трьох виконавців і запросив їх згодом знову виступити у його програмі, під назвою „Лисенінґ рум".

Раніше на цій же програмі передавалася музика з творів сл.п. композитора Миколи Фоменка, а не так давно мелодії з деяких платівок з України.

Дир. Роберт Шерман, самозрозуміло, провадить сувору селекцію кандидатів для виступів-розмов, на його щоденній радіопрограмі (крім суботи й неділі). Відповідного мистецького рівня українські музики, солісти чи хори можуть робити заходи, щоб виступити на тій програмі, яку слухають мільйони людей, і таким чином знайомити слухачів з досягненнями українського музично - вокального мистецтва в Америці, Канаді чи ін. країнах.

(Л. П.)

Вшанування героїв України у Фініксі

Це правда, що як довго будемо вшановувати своїх національних Героїв і провідників, та будемо наслідувати, продовжувати й посилювати їх взірцеву службу в користь українського народу, аж до здобуття ним своєї волі й незалежности, — так довго не зможуть нас зденаціоналізувати й винародовити ні чужина, ні жадні наші вороги, навіть і, московсько-комуністичні україножери й народовбивники.

В неділю 26 травня 1974 р. взірцево ушанували пам'ять і геройчні чини сл. п. Головного Отамана Армії УНР, Симона Петлюри, в 48-му річницю його трагічної смерти, Є. Коновальця, Т. Чупринку і Ст. Бандеру та інших Героїв України, які життя своє віддали в боротьбі за волю свого народу і звільнення його з московської в'язниці.

Це вперше тут місцевий Громадський Комітет зумів зорганізувати й відбути в столиці Арізони вшанування провідників і всіх Героїв України разом і одночасно, соборно й одностайно, з участю всіх місцевих українських організацій, і обох парохів — православної і католицької церков у Фініксі, оо. Ільївського та Колодія, які того дня після Бобослужб в церквах відправили Панахиди за спокій душ славних Героїв України.

І тому це свято Героїв відбулося в дружній національно - родинній і патріотичній єдності присутніх українців. І тому прибуло їх понад 100 осіб, більше, ніж сподівалися, бо цього дня багато мешканців Феніксу, в тому числі і українців, виїхали з міста на триденний відпочинок 25-27 травня, та на оглядини Великого Каньйону світової слави в Арізоні. Кількість присутніх на святі Героїв перевищила сподівання організаторів. Але, натомість прикро вражала відсутність молоді, що її представником був, здається, лише один Тарас Масний.

Після а м е р иканського гимну та салюту поляглим і відкриття свята Павлом Поліщуком, головою місцевого Відділу ООЧСУ, — доповіді виголосили: про славних Героїв України та їхні заслуги — О. Танасевич, про Симона Петлюру інж. М. Чопівський. Привіт від Комітету Тижня Поневолених Націй — сказав директор Комітету полк. А. Коен.

Хор православної церкви під проводом отця А. Ільївського відспівав пісні: „Хай ворог лютує, шаліє в ці дні" та „Козака несуть, коня ведуть". Вірш „Лицареві" полк. Битинського — деклямувала К. Чопівська; Арію Сірка „Ой, чого ти дубе на яр похилився", та пісню „Дивлюсь я на небо та й думу гадаю" — виконав Юр. Ільївський (баритон) під акомпаніямент Алі Стон, і був нагороджений гучними оплесками слухачів. „Я під землі пройшов", вірш Ірони Танасевич, деклямував О. Танасевич. Пісні „Тихо над річкою, нічєнька темная" та „Із-за гори сніжок летить, а в долині козак лежить" і „Поставали козаченьки довгими рядами" — гарно співав жіночий і мішаний хор під диригентурою отця Ільївського. Про історично - національну вагу найкращої в світі української пісні, коротко й добре сказав О. Танасевич.

Співом українського національного гимну було закінчене це свято вшанування Героїв, яким були вдоволені всі присутні українці, як також і полк. А. Коен. Але найбільше й незабутнє враження виніс з цього свята тимчасовий дорогий гість з України, який є на відвідинах своїх свояків в Америці, заявляючи, що дійсно „Козацькому роду нема переводу"!

А після всього М. Теслевич висловив загальне всіх присутніх задоволення і щиру подяку організаторам та виконавцям програми цього свята, зокрема диригентові хору, о. Ільїнському і всім хористам, К. Чопівській за гарне удекорування сцени з портретом Симона Петлюри, управі Осередку СУМА, Яр. Росолі, який чимало спричинився до об'єднаної участи всіх місцевих організацій на цьому святі Героїв, за дозвіл безкоштовно користатись залею в будинку СУМА для цих зборів, як і всім тим, що прибули сюди, виконуючи свій національней обов'зок. Він закликав усіх до єдности й патріотичної активности в будучому.

М. Р.

Українці Фініксу в жалобі

Невелика громада українців у сонячному Фініксі (Арізона) зазнала болючої втрати. Тут несподівано й передчасно померла 14 травня 1974 р. у розквіті своїх сил Уляна Янґ, з роду Коваль, активна громадська діячка з університетською освітою, одна з основоположниць видавництва газети „Краківські Вісті", а в Фініксі-старанна опікунка осередку Спілки Української Молоді в Америці, та Союзу Українок Америки.

Прощаючи Покійну від імени місцевого осередку СУМА, її голова, Ярослав Розсола, відзначив український патріотизм і активну громадську діяльність сл. бл. п. Уляни Коваль-Янґ у рідній Галичині і на еміграції. А, зокрема, у Фініксі, де вона, після свого переселення сюди в 1972 р. із Каліфорнії, була доброю опікункою і енергійним промотором творчої діяльности СУМА. Вона старанно дбала про пожвавлення й покращення праці й імпрез осередку СУМА, щоб ця Спілка можливо більше приєднувала до себе й об'єднувала, та національно виховувала українську молодь і дорослих у Фініксі, як про те тут дбала і її мати, Марія Коваль, аж до кінця свого 82-річного життя.

А водночас із тим сл. п. Уляна енергійно старалась відновити й заактивізувати у Фініксі національну діяльність філії Союзу Українок Америки ім. О. Теліги, та поширювати її працю за розробленим нею пляном. Але тяжка хвороба й передчасна смерть унеможливила успішно закінчити й здійснити ту мрію Покійної. Але розпочату нею працю мають продовжувати інші й завершити її відновленням національної діяльности філії СУА у Фініксі.

Після всіх похоронних обрядів, виконаних о. Колодієм у похоронному будинкові і в церкві, поховали Покійну на місцевому цвинтарі, поблизу могили її батька, матері і свекора, в п'ятницю 17 травня. А саме 17 травня 1952 р., тобто 22 роки тому, Уляна Коваль-Янґ одружилася із своїм Петром, студентом однокурсником Детройського університету, що він тоді закінчив з народженим в Америці українцем. За його словами, „золота Дружина", його навчила не тільки добре розмовляти рідною мовою, а й бути українським патріотом і активним учасником життя й діяльности громад українців. Цей приклад дуже гідний наслідування в подібних випадках як українками, так і українцями у вільному світі.

І який жаль, що 17 травня 1974 р., в день 22-річчя одруження Уляни й Петра, замість „Многая літа", проспівали їй на її могилі, як вона заповідала, — „Чуєш, брате мій, товаришу мій, відлітають сірим шнуром журавлі в вирій"... А ще за 10 днів до своєї смерти вона так дуже хотіла, але вже не змогла бути на вінчанні й весіллі свого племінника, Зоряна Масного, одруженого з Ольгою Кулиняк, на якому було понад 250 українців і американців. Покійна викликала більший жаль і сльози в присутніх на похороні. Особливо ж у її чоловіка й синів, та найближчих родичів. І в дорогого земляка, що прилетів з рідної Галичини, і хотів побачити її живою, але спізнився лише на один день!...

Осиротила Покійна свого чоловіка, інж. Петра Янґа і синів Тараса й Дениса, своїх сестер Ірену Масну й Богдану Масник, братів д-ра Богдана і Володимира Коваля в Америці та сестру Дарію в Україні.

Після похорону Покійної інж. П. Янґ запросив усіх присутніх на поминки його дружини до своєї хати, яка вмістила гурт українців. Вони тут згадували щойно поховану господиню цієї хати, та вшанували її прощальною ще й тут промовою Яр. Розсоли, та співом „Христос воскрес"... замість „Вічная пам'ять". І висловлювали своє глибоке співчуття господареві та його синам.

Н. Н.

Наймолодший український композитор

На найновішому Українському Музичному Фестивалі в Торонті ц. р. уклясі композиції „Золоту нагороду" одержав 14-річний Василько Сидоренко за пісню до слів Бориса Грінченка „Тепер". На минулорічному Фестивалі твори композиторів-початківців оцінював музиколог і композитор проф. Василь Витвицький — і тоді В. Сидоренко здобув другу нагороду, „Срібну грамоту". У другому Фестивалі, в клясі „Композиції" брали участь троє дітей, в цьогорічному тільки В. Сидоренко. Крім дуже успішного навчання в канадській і українській школах, у малярській Студії в свого батька мистця Петра Сидоренка та ін. зайнять, Василько Сидоренко, вивчає таємниці музичного мистецтва і продовжує компонувати. Оцінка його оригінальних, сповнених почуття, бадьорости й одночасно ліризму, творів, яку дав світової слави канадський український скрипаль Михайло Старик, проф. Торонтонської Консерваторії п-і Лемонд та ін., як і його подивугідна для 14-літнього хлопця працьовитість у цій ділянці кажуть сподіватися від Василя Сидоренка великих, а можливо й надзвичайних досягень.

Народжений в 1960 р. в Торонті, музику почав вивчати (фортепіяно) у проф. п-і Ярошевич з 4 з половиною років життя, а з 1970 р. розпочав сам компонувати. Першим його твором була „Соната" для фортепіяна, потім постали „Рондо", „Вальс", „Марш перемоги", „Українська рапсодія" в „А", ч. І-ше, „Етюд", „Ноктюрн", музика до текстів українських і канадських поетів, у тому прекрасні мелодії до слів поетки Ізабелли Валенсі, В. Кембелла, Лесі Українки („Ще не вдарив мороз" та ін.). Деякі пісні для дітей друкувались уже у „Веселці". Василько Сидоренко продовжує студіювати музику в Торонтонській Консерваторії. Коли в 1970 р.померла його перша вчителька музики Антоніна Ярошевич — скомпонував і присвятив її пам'яті „Поему" для фортепіяна, твір, у якому з моцартівською легкістю і вагнерівською легкістю і вагнерівська гама почуттів дитини після втрати улюбленої учительки і, одночасно, прориваються в „Поемі" бравурні, переможні нотки, як вияв непереможности духового життя фізичною смертю.

На прохання дирекції музею, історичного будинку „Барнум" з 1814 р. в Кобургу, Онт. (де його батько, мистець П. Сидоренко з дружиною є почесними членами), Василько написав „Ред карпет марш" і виконав його в тім будинку на столітньому фортепіяні, з нагоди церемонії постелення килима королеви Англії. Зібрана добірна публіка вкрила оплесками виступ молоденького українського композитора.

У державній канадській гімназії він першим учнем на всі 9 кляс. У старшій гімгімназії він є першим учнем трі В. Сидоренко грає на 2-ій скрипці. Скрипку вивчає 3-ій рік, теорію гармонії — 4-ий рік, тепер готується до іспитів з гри на фортепіяні у проф. Олександра Флорука, при Державній Консерваторії, Відділ Торонтонського університету (іспит зза 9-ту клясу). У 14-річного юнака прокинулося бажання зберегти, не втратити музично-пісенного матеріялу, що його знає добра й турботлива бабуся — і Василько записує від неї давні народні пісні та колядки.

Природний талант і подивугідна, як на м а й ж е дитину, працьовитість Василька Сидоренка сприяли тому, що автор замітки запропонував юнакові попрацювати над значно складнішим, чим дотепер, завданням — над музикою до цілювечірньої п'єси-вистави під назвою „Мавп'ячий король" — комедії-казки для звичайного, або ж лялькового театру. Текст п'єси вже затверджений редакцією „Веселки" до друку. Василько Сидоренко має написати всі музичні частини оперети до осени ц. р. Як і його молодша сестра Галя, пильна учениця і здібна студентка малярства та балету (10-річна, вона вивчає балет вже 6-ий рік), — Василько є членом Українського Народного Союзу. У тій великій родині заробляє на всіх тільки батько. Стипендія УНСоюзу для Василька Сидоренка напевно помогла б не лише його батькам економічно, а й усім нам: українська вільна спільнота має всі дані сподіватися появи нової і яскравої зірки на українському музичному небі. Добре було б, коли б на цей музичний талант звернув увагу не тільки УНСоюз, а й видатний композитор Юрій Фіяла в Канаді та взагалі українські музичні кола в тій країні.

Леонід Полтава

Українське Село в Ґлен Спей прощало бл. п. Василя Перегівського

Сорок днів минає, коли 27-го квітня ц. р. з сумом рознеслася вістка, що по довгій та важкій недузі помер один із перших мешканці Українського Села в Глен Спей, Н. Й., інж. Василь Перегівський.

Народився він 10 лютого 1892 р. в Залізцях, пов. Бібрка, Західня Україна. По закінченні публічної школи у рідному селі записався до Української Академічної Гімназії у Львові, яку закінчив матурою в 1912 р. Із вибухом Першої світової війни — молодим хлопцем покликують його до австрійської армії, в якій відбув фронтову службу в ранзі поручника. По розвалі Австро - Угорщини, він вступає в ряди Української Галицької Армії, в якій бере активну участь як сотник у славних її боях. По закінченні війни — в роках 1922-26 студіює право на Українському Вільному Університеті в Празі, та на Високій Чеській Технічній Школі, яку закінчив зі ступнем торговельного інженера.

По закінченні студій вертається додому та починає працювати в кооперації у Скалаті. Був членом дирекції Союзу Українських Кооператив, а опісля в Підволочиськах був директором Складниці Кооператив.

У 1938 р. поляки саджають його в Березі Картузькій, з якої по тяжких знущаннях вдається йому втекти. Відтак поселюється у Львові, де працює в Центросоюзі. Тяжко прийшлося йому покидати рідну землю перед напором червоної армії — послідним поїздом з дружиною і з дітьми виїжджає на еміграцію, — і опиняється в переселенчім таборі у Ляндеку, Тироль, звідкіля 19 липня 1949 р. виїжджає до Америки і поселюється в Ню Йорку. Тут, по майже 10-літніх важких фізичних працях — часто понад його сили — виїжджає у 1959 р. з родиною до Ґлен Спей і оселюється в сусідстві Оселі УРСоюзу „Верховина". Їхній дім стає місцем сходин для всіх тих, які по тяжких фабричних працях шукали в кінці тижня хоча трохи відпочинку. Тут вони заходили до п-ва Перегівських, засягали інформації, шукали поради. І коли з-року на-рік прибувало щораз то більше людей — почало творитися село, виникла пекуча потреба побудувати церкву. І тут Покійний бере зі своєю дружиною Дарією — з дому Навроцькою — активну участь у Комітеті Будови церкви, як заступник голови цілий час доглядає її будови і служить радами всім, які тільки до нього зверталися. За те всі мешканці любили його і шанували. І не диво, що багато його знайомих прийшли попрощати його у похоронному заведенні Петра Яреми, а на другий день відпровадили на місце вічного спочинку — на український п р а вославний цвинтар у Бавнд Бруку.

Спочив він на віки поруч своєї вірної дружини, яка померла два роки скоріше. Залишив він дві дочки — старшу Ірину — заміжню за інж. І. Мокрівським, і молодшу Надію — заміжню за інж. М. Трояном, та внучат.

Відійшов ще один з борців за волю Украіїни, визначний кооператор — улюблений мешканець Українського Села в Ґлен Спей, який ціле своє життя присвятив служінню рідній Церкві і рідному народові.

д-р М. Клюфас

МИКОЛА АНАСТАЗІЄВСЬКИЙ

(Посмертна згадка)

Кілька днів тому рознеслася вістка, що помер наш улюблений проф. Микола Анастазієвський, мистець-маляр. Цю вістку прийняли з болем серця усі українські громадяни Міннеаполісу і Ст. Полу. В особі бл. п. Миколи А н а стазієвського тратимо не тільки визначного мистця, але й людину, яка вміла працювати для добра українського народу і завжди була готова до тієї праці. Його життя це більше, як пів століття праці для розвою української культури і в ділянці малярства, і на культурно-освітній ниві.

Уродився він 1891 р. у містечку Скала над Збручем, пов. Борщів, тепер Скала Подільська, обл. Тернопіль. Народну школу закінчив в Скалі, а середню на Покутті, в місті Снятині. Скала — давня історична місцевість зі своїм замком, вписалася так чітко в юну душу молоденького „Льонка", що любов до неї ніколи не згасала. В його мистецьких творах є багато мотивів і задумів, яких доріжка веде до Скали з її „скалами" та чудовим яром-долиною, якою пливе ріка Збруч. Скала з-перед Першої світової війни була центром культурно-освітнього життя та поширювала свою діяльність на цілий майже повіт Борщів. М. Анастазієвський у тій праці бере живу участь. Вже тоді прокидається у ньому замилування до малярства. Коли „Просвіта" в Скалі здобулася на мурований дім, то для молодого „Льонка" знайшлася праця при малюванні сценічних декорацій. А як світова війна знищила наші здобутки, й треба було зачинати все від основ, ми бачили знову при праці бл. п. Миколу, завжди погідного, усміхненого й готового комусь допомогти..

Одружується із Софією Білинською, яка любила сцену і працю на народній ниві. Микола мріє про малярство. Найрадіснішим моментом у його житті було те, коли він як стипендист митрополита Шептицького вступає до Академії Мистецтва в Кракові. Крім того кінчить Педагогічні курси, але працювати для свого народу не може, бо він українець. З болем у душі приймає працю на західніх землях Польщі. Переноситься на Захід, але везе зі собою скарб, якому на ім'я: любов до рідного народу і його культури. Але дивно, бо й серед чужих здобуває пошану для українського імени й для себе.

Друга світова війна закинула його ще далі від рідної землі. З Берхтесґадену виїжджає до Америки та поселюється в місті Ст. Полі, в Міннесоті. Кільканадцять літ праці в Америці і в 1966 році він йде на пенсію. Радіє, що зможе ще щось більше зробити для розвою українського мистецького життя. Бере участь у численних мистецьких виставках.

У 1973 р. вмирає його дружина. Це був затяжкий удар для нього. Коли, під час похорону я зустрінувся з ним він з плачем промовив до мене: „Василю, нема мого сонечка!". — І хоча мав доброго сина і синову і двоє малих внучат, то однак волів жити самотою, серед своїх картин, споминів про свою улюблену дружину Соню, про Скалу, Іванків . . .

Василь Пакуляк

Мистецький успіх Аки Перейми

Клівленд, Огайо (Ю.К.) — У днях 13, 14 і 15-го травня ц.р., тут відбувся з'їзд Американського Медичного т-ва стейту Огайо. З цієї нагоди зорганізовано мистецьку виставку в якій брали участь лікарі - артисти і їхні жінки. Виставка охоплювала: малярство, скульптуру, фотографію, кераміку і інші форми мистецтва. У кожній ділянці цієї виставки призначено три нагороди. Жюрі складалося з професійних артистів, що навчають мистецтва на різних університетах Клівленду.

Ака Перейма одержала перше місце в ділянці кераміки за керамічну скульптуру — стилізовану жінку з червоної глини, розмальовану білою глязурою з мотивами українського народного мистецтва. Статуйка висока на 14 інчів. Окрім нагород у вищезгаданих ділянках признано одну нагороду за найкращий експонат цілої виставки; цю нагороду здобула п-і Перейма також за керамічну скульптуру 18 інчів високу, стилізовану жінку розмальовану чорною глязурою.

Забава на добродійні цілі

В Суботу 11-го травня ц.р., з ініціятиви колишніх дивізійників І. Капчака, Ю. Штогрина та Г. Зарицького, відбулася, в парохіяльному центрі католицької церкви св. Володимира в Гемпстеді, Н. Й., перша весняна дивізійна забава.

Головною метою забави було придбання фондів на охорону вояцьких могил та на допомогу воєнним інвалідам.

Ініціяторів забави піддержали ентузіясти доброго діла, які зорганізували Забавовий комітет. До підготови забави активно включився, також, 103 Відд. СУА в Гемпстеді, який перебрав на себе безкоштовне випосаження буфету та обслугу кухні.

Забава, на яку прибуло багато гостей з нюйоркської метрополії на чолі з головою Головної Управи Братства колишніх вояків І УД УНА д-ром Р. Дражньовським, увінчалася моральним та матеріяльним успіхом. Цей успіх, особливо, замітний тим, що в околиці Гемпстеду живе дуже мала горстка колишніх дивізійників.

Чистий дохід зі забави приніс суму 566.00 дол., з якої передано Братству „Броди-Лев", Інк. 500.00 дол. на охорону могил та на допомогу інвалідам, а 66.00 дол. 103-му Відділові СУА на пресовий фонд органу централі СУА — „Наше Життя".

Успішна забава в Гемпстеді доказала, ще раз, що наша свідома і жертвенна українська громада щиро піддержить кожну імпрезу, якщо її ціль позитивна, і коли організатори імпрези оприлюднять докладний розподіл приходу.

Захоплені піддержкою громади місцеві дивізійники перевели, наступного дня у неділю 12 травня ц. р. біля церкви св. Володимира, зеленосвяточну збірку на охорону вояцьких могил. Зібрану суму у висоті 85.00 дол. передано, ініціяторам збірки, — Станиці Братства кол. Вояків І УД УНА в Ню Йорку.

Г. З.

Сучасні оперові співаки і хори в Україні

(Із доповіді маестра Теодора Терен-Юськова на музичному вечорі в Літературно-Мистецькім Клюбі в Ню Йорку, 10-го травня 1974 р.)

Українська преса на еміграції досить багато пише про наших політичних в'язнів, які караються в совєтських тюрмах і лагерах, менше про наших письменників чи мистців - малярів, хоч на виставках ОМУА все таки дещо продістається до відома громадянства. Але про сучасний музичний світ, головно з поважної музики, — ми чуємо і знаємо небагато, бо цій важливій культурній ділянці присвячується замало уваги. Це занедбання неслушне, бо ця ділянка рідної культури є не менше важлива як інші та ще й для нас, українців, що викохали такі чудові пісні, що плинуть з душі і серця народу.

Згадати б недавній, 6-й з'їзд композиторів України, на якому виконувались цінні мистецькі музичні твори (побіч комуністичної музичної макулятури). Крім малої згадки про цей з'їзд, ми нічого в нашій пресі не читали. А є таки чим похвалитись. Патріярх української музики Ст. Людкевич, що йому проминув 95 рік життя, виготовив нову симфонічну поему „Подвиг". Це прямо небуденний феномен, що його майже не зустрічається у світі, в таких пізних роках життя. Є більше нових творів. Симфонічна чи камерна музика належить, звичайно, до вибраного кола слухачів, але опера і особливо сольові концерти, що є також показниками культурного рівня нації, зацікавлюють більші гурти слухачів, а найбільш відомими бувають, звичайно, виступи оперних співаків.

Тому, що у нас ніхто ще не пробував хоча у найменшій мірі зацікавити й познайомити наших любителів музики й співу з прізвищами наших мистців співаків в Україні, що їх не-українці не раз краще знають, ніж ми — цьому завданні присвячується нинішній вечір. Під теперішній час ми маємо там знаменитих співаків, з прекрасними голосами, що їх чули і знають не-українці і музичний світ, на жаль, мало хто з присутніх. Правда ті мистці - співаки в умовинах совєтської дійсности часто не приносять слави своєму народові, бо вони не можуть в теперішніх умовинах свої успіхи скласти у скарбницю національної культури. Ті атрибути належать тепер до „старшого брата". Як писав колись поет Степан Чарнецький, — „а славу сусід добрий взяв".

У жовтні минулого року гостював у міланській „Скалі" Большой Театр з Москви і в опері „Євген Онєгін" заголовну ролю співав львівський соліст Юрій Мазурок (випускник львівської Політехніки). Мало хто з нас чув щонебудь про цього знаменитого баритона (з професії — інженера). Після його співацьких виступів у Мілянії, деяка польська преса заговорила про нього, як польського співака, на прізвище „Мазурек", родом зі Львова. А в офіційній критиці Юрій Мазурок фігурував як „совєтський" співак; і так є завжди. Чи багато з нас чули щонебудь про молоду співачку з Закарпаття, Гізелю Ціполу, що співає в Київській опері сопранові партії? Вона дістала першу нагороду на одному з конкурсів ім. Глинки. Такого блискучого сопрано немає сьогодні ні Скаля, ані Метрополітен. Є ще одне сопрано в Київській опері, — Євдокія Колесник, яка теж прекрасно співає. Чи чув хтонебудь про знаменитих тенорів Зіновія Бабія, Анатоля Солов'яненка чи Михайла Угренича, співаків високої кляси, що мають добру італійську школу співу?

Про хорове мистецтво України наша публіка знає дещо більше головно з платівок. На жаль наша преса й про те мистецтво також слабо нас інформує і через те, не тільки пересічному меломанові, але й навіть музично осаіченій людині не легко зорієнтуватись в тій ділянці. Ми тут не маємо музичних журналів, то обов'язком преси є інформувати громадянство про культурно - мистецькі справи, включно з хоровим чи сольовим співом. Тепер в Україні є багато добрих хорів, що крім обов'язкової совєтської тарабанщини, плекають, в міру можливостей, справжнє музично-хорове мистецтво. На це вказують найновіші платівки з України: мішаного хору „Трембіта" зі Львова, а також державної капелі мішаного хору „Думка", Київ. Платівка цього хору мабуть єдина, що не має ще додаткового совєтського намулу, коли напр. новостворений професійний чоловічий хор під назвою „Чоловіча хорова капеля" у своїй платівці мусить крім вартісних пісень співати ще й з репертуару московської партійщини, без музичної вартости.

Коли слухаємо ці високомистецькі голосові перлини українських співаків, вони нас переконують, що хоч Україна поневолена, вона не здається, працює і творить музичні цінності для культури народу. Ті цінності роблять нас гордими за наших братів, вони доказують, що в культурній ділянці не можна нас поминути. Наші мистці займають там перші місця, їх подивляють й не-українці.

Після закінчення доповіді, автор вечора маестро Т. Терен, при допомозі інж. Юліяна Гошовського ілюстрував платівками хорові і сольові досягнення наших співаків в Україні.

Б. Б.

Храмове Свято парафії св. Тройці в Ірвінгтоні

У зеленосвяточну неділю, 2-го червня 1974 р. парафія св. Тройці в Ірвінгтоні урочисто відсвяткувала храмове свято - празник. Службу Божу відправили: протопресвітер о. Артемій Селепина, голова консисторії УПЦеркви, о. Петро Сагайдачний і о. протодиякон В. Поліщук. Чудово співав церковний хор під керівництвом інж. Д. Олійника.

Після Богослуження і вечірні відбулася Святочна Трапеза у вщерть виповненій параф. залі. Перед трапезою відбулася мистецька програма. Із сольоспівами виступала Віра Яворська. У дуеті брали участь Віра Яворська і Нона Валаценко, солістка церковного хору, при акомпаньяменті проф. Рафаїла Венке.

Молодий піяніст Андрій Мірчук виступив із фортепіяновим сольо. Бандуристи Володимир Васьків і Михайло Гнатишин відіграли та відспівали три гарно опрацьовані пісні.

Ангелина Король, яка щойно день перед тим прибула на відвідини з Німеччини, по-мистецьки віддеклямувала два вірші Симоненка.

Голова парафії Олександер Линник представив гостей при головному столі, а серед них проф. Бориса Мартоса кол. прем'єр міністра УНР, який якраз в цей день обходив день свого народження.

Інж. Володимир Яворський відчитав привіт від парафії для проф. Б. Мартоса.

Промовляв протопресвітер о. Артемій Селепина, складаючи привіт від Митрополита Мстислава, і проф. Б. Мартосові і парафії св. Тройці.

ПРО ЛЮДИНУ ПРАЦІ

Ще 4-го жовтня 1973 р. у Ню Йорку померла сл. п. Оля Пільц, людина, що її можна назвати „людиною праці". Покійна ціле життя працювала й трудилася на сувпільній ниві, вже в самих роках молодости, аж по кінець свого трудолюбивого життя.

Покійна Оля Мінедора Сімків-Пельц уроджена 24-го березня 1905 р. у селі Станькове Калуського повіту в Західній Україні. Батько Олі був учителем і директором школи, а мати Марія Комар суспільна діячка. Батько Олі, після служби в австрійській армії російського полону в далекому Казахстані, окрім учительства, займався також суспільно-громадською і політичною працею, а головно працював над освідомленням української спільноти. Він зорганізував кооперативу споживчих товарів, молочарню, сільську касу, крамницю з одіжжю, аматорський гурток і хор, навчав молодих хлопців провадити торговельні підприємства, наглядаючи за їхньою роботою. Він допомагав кожному охочому виїхати до Америки чи до Канади, стараючись для них виробити відповідні папери чи документи.

Бл. п. Оля початкову школу закінчила в Калуші а гімназію у Стрию. У Кракові на Ягайлонському університеті закінчила студії хемії, відтак працювала в шпиталі Митрополита Шептицького, а потім у здоровельному відділі в старостві Мостиськах. Поки директором цього закладу був жид Шпет, Оля утримувалась на посаді, але коли він відійшов, а його місце зайняв пілсудчик-поляк умовини праці стали тяжкі. Покійна мусіла скриватись, ховаючи від інших українські часописи чи журнали, не кажучи нічого про підпільні видання такі як „Сурма" і інші. Користаючи зі свого становища Покійна розїздила по велах, допомагала нашим людям чим могла, несла допомогу хворим, давала медичні поради. Однак нагінка з боку поляків проти неї продовжувалась і коли вже довше не було можливо залишатись на тій посаді Оля здецидувалась покинути працю і розглядатись за іншими можливостями.

В 1931 р. вийшла заміж за американця Степана А. Пельца, який приїхав з Америки на відвідини до своїх батьків на Лемківщині і Галичині.

Після переїзду до Америки закінчила школу мед-сестер в інституті ім. Рокефелера в Ню Йорку і почала працювати. Однак не легко було починати родинне життя в Америці. Треба було опанувати мову, нострифікувати польський диплом, доглянути двоє дітей Любку і Юрка, що були потіхою родини Пельців. Америка в тому часі знаходилась у тяжкому економічному стані. Так звана економічна депресія спричинила страшне безробіття. Майже 17 мільйонів робітників знайшлися без праці. Однак це не заломило родини Пельців і вони вирішили допомагати своїм землякам в Україні. Чоловік Олі, Степан зорганізував 9 допомогових комітетів. Не зважаючи на депресію, ці комітети зуміли зібрати понад 1.000,00 долярів, які були переслані селянам Воробликa - Королівського пов. Кросно. Для сіл на Лемківщині передплачувано 55 часописів, закуплено у Львові для них книжки на 65 долярів. У тому то часі також прийнято рішення допомагати цілій Лемківщині, і за ініціятивою С. Пельця і трьох братів Копків — Олекси, Романа і Теодора зорганізовано Комітет Допомоги Лемківщині. Комітет влаштовував забави і інші імпрези, на яких бл. п-і Оля за допомогою покійної вже Марії Баран та інших пань приготовляли все потрібне для таких імпрез. Пізніше допомагали їм ще пані О. Кікта, А. Грицко, Славця Овідач і інші. Згадані пані й багато інших, а також чоловіки, висилали пакунки, на Лемківщину і інших частин України. Цією справою займався зорганізований Олею Пельц і дружиною священика Середи та інших „Український Червоний Хрест", що його пізніше перейменовано на „Самостійний Золотий Хрест", головою якого була вже згадана п-і Середа, а секретаркою Оля Пельц.

„Самостійний Золотий Хрест" брав участь також в політичних демонстраціях протестуючи проти вбивства Ольги Басараб поляками та проти переслідування інших українців. „Самостійний Золотий Хрест" допомагав також нашим січовикам в Закарпатській Україні.

Після Другої світової війни Оля Пельц і її чоловік спровадили багатьох скитальців із Німеччини і Астрії до Америки та знайшли для них на початок мешкання і працю. Большевики за активну працю Покійної Олі в користь українського народу, жорстоко покарали її двох сестер — Іванну і Ромку, засуджуючи їх на 10-літню каторгу.

Покійна Оля Пельц була великою патріоткою українського народу і невтомною суспільною робітницею, працю якої високо оцінили багато осіб і українська спільнота.

Н. Н.

БОЛІ БЕЗМЕЖНІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

яка вийшла в Лондоні 1948 р., писав колишній комуніст Артур Кестлер, що він бачив в Україні 1933 р.:

„Я бачив спустошення, які спричинив голод 1932-1933 р. в Україні. Юрби обідраних родин жебрали на стаціях залізниці. Жінки своїх дітей, котрі зі своїми схудлими тілами та з величезними головами і схудлими животиками мали вигляд ембріональних препаратів, підносили високо до вікон вагонів. У старших людей видно було відморожені пальці із розірваних личаків. Мені пояснювали, що то були куркулі, котрі противилися колективізації сільського господарства"...

Не буду далі цитувати інших авторів, що писали про голод — цей страшний суд, який принесла Москва в Україну під прапором большевизму. Можу тільки ствердити факт, що у російських авторів — свідків вимориювання нашого народу голодом невидно розуміння, що ця політика московського уряду мусіла розвіяти ілюзії про співжиття українців в одній державі з росіянами в федерації чи в конфедерації.

Так, як ірляндці не забули гноблення під англійською владою і особливо голоду 1847 р., коли половина людности Ірляндії вимерла або втекла за океан, так і українці мусять пам'ятати мільйони своїх братів і сестер, що стали жертвами московського Молоха! Без фрази, а з глибоким етичним і політичним переконанням кожний українець і українка, свідомі люди, повинні пам'ятати „Ганнібалеву присягу": вибитися з московської неволі. Бо форми деспотизму в Москві змінюються, але російський націоналізм, імперіялізм, шовінізм, колоніялізм залишається домінантою в політиці цієї каторжної імперії.

Правовірні жиди малилися довгі віки: „А це забудутя, Єрусалиме"... та молилися, коло „Стіни плачу"-руїн Соломонового храму. І ми не смієм забути про наші жертви московського імперіялізму. Бо тільки той народ, що пам'ятає кривди, йому заподіяні, має право називатися історичною нацією.

Металева скульптура

Трой, Огайо. — „Споювання металів для артистів" - це літній курс проваджений при технічному осередку „Гобарт'а" в Трой, Огайо. Для українців цей курс цікавий тим, що його цього року буде провадити п-і Ака Перейма, українка мисткиня, що постійно живе з родиною в Трой. Ака Перейма навчалася споювання металів у вище згаданім технічнім осередку і вже від літ її мистецька творчість вбільшості — це металева скульптура. Програма курсу в першу чергу, охоплює навчання споювання металів усіми знаними способами, а окрім цього, заплановано відвідини знаних артистів, що вживають споювання металів у їхній мистецькій творчості.

Цього року на запланований курс запрошено, як гостя артиста Константина Міліонадіса, українця, професора скульптури при „Нотр Дам" університеті в Гері, Індіяна. Вищезгадані артисти-українці вивчали мистецтво в Америці і вже від літ знані з їхньої мистецької діяльности.

Ака Перейма член 82-го Відділу Союзу Українок Америки.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА ЗА 1972-3 РІК

(Закінчення зі стор. 2-ої)

пожертви від добродійки в Ню Йорку. 99-тий Відділ СУА, Вотервліт Ню Йорк, придбав одного спонзора — 200 дол. стипендія. Окрім цього голови і члени деяких Відділів СУА приєднують жертводавців, чи переводять збірки на Стипендійний Фонд СУА. Рівнож деякі спонзори з власної волі включилися в стипендійну акцію СУА та приєднали дуже жертвенних жертводавців і спонзорів.

ПОЖЕРТВИ НА ІНДИВІДУАЛЬНІ СТИПЕНДІЇ

200 долярові стипендії уфундували:
Максим Грибик, Парксайд, Австралія, мгр Ксеня Антипів, Ютика, Н. И., інж. Лев і Ірена Кушнірі, Філядельфія, Па., Мирон .... Скенектад, Н. И., д-р Евген і Ніля Стецьків, Боффало, Н. И., Юстина Сіра, Скенектад, Н. И.. (дві 200-долярові стипендії), д-р Семен і Ірина Дорощаки, Боффало, С. И., Ф-ма „Космос", Ню Йорк — (власник п. Осип Диба і Володимир Сушків), д-р Константин Перейма, Трой, Огайо, Іван і Марія Іскало, Боффало, Н. И., Тарас і Юліянна Шипиляві, Сиракюзи, Н. И., д-р Евген Мартинюк, Кайога, Огайо, Оксана Король, Ірвінгтон (збірка замість квітів на могилу св. п. Стефана Роговського 129 дол.), Світляна Луцька, Ню Йорк. 150 — долярові стипендії уфундували: Гриць і Ансля Бартоші, Денвер, Кол., д-р Богдан і Марта Цимбалісті, Джейсбург, Н. Дж., Неоніля Кліш, Філядельфія (дві 150 — долярові стипендії), д-р Олександра Школьник, Акрон, Огайо, Марта Шиприкевич, Філядельфія, мгр Зиновій і Теодозія Савицькі, Ютика, Н. И., д-р Данило і Ростислав Богачевські, Сільвер Спрінг, Мер., Володимир і Зиновія Сидораки, Ню Йорк, д-р Юрій Савицький, Вайт Плейнс, Н. И., Василь і Анна Макухи, Боффало, д-р Остап Баран, Ню Йорк, Н. И. і Оксана Поритко, Філядельфія, Па.

ВИПЛАТИ

Разом виплачено 6.835 дол. на 64 стипендії в такому порядку: 50-дол. стипендії одержали: Євген Глинка, Григорій Гунька, Василь Босий, Йосиф Гадара, Лавро Гунька, Ірина Маґеровська, Анна Калатай, Анна Лукія Прохира, Надія Андрушин, Вероніка Мірецька, Олена Глинка, Морій Чайковський, Климентій Васильковський, Іриней Васильковський, Давид Васильковський, Юлій Корчагін, Данило Мірецький, Павло Босий, Марія Тарасюк, Анна Тарасюк, Анна Стружак, Теодозія Млот, Юрій Сторож, Ольга Корчагін, Ізабеля Крива, Теодозія Дацишин (35 дол.).

100-долярові стипендії одержали: Розалія Рудик, Якента Почаська, Ганя Рудий, Антоній Почаківський, Ілярій Ференц, Минодора Климчук, Юрій Суходоляк, Ева Пилипик, Анна Катаринюк, Павло Млот, Іреней Ковецький, Ізидора Репешка, Лідія Репешка, Оксана Ліщинська, Софія Крива.

150 - долярові стипендії одержали: 1. Марія Люрдес Калатай, 2. Петро Рудий, 3. Рахиля Зозуля, 4. Марія Бернадета Ткачук, 5. Роза Берещанська, 6. Марія Ружило, 7. Кекилія Бердаль, 8. Таїса Демчук, 9. Єлисея Жох.

200 - долярові стипендії одержали: Богодар Лавро Кучинський — медицина; Пилип Лукаш — медицина; Надя Музика — біологія; Григорій Пелюхно — медицина; Евген Мазепа — природознавство; Роман Дубицький — техніка; Марія Суходоляк — література; Яків Дубина — техніка; Доротея Наконечна — учительський вищий семінар; Ярослав Пелех — література; Орест Сташко — математика; Мирон Митрович — музикологія; Павло Ваврук — економія.

СТУДЕНТИ УНІВЕРСИТЕТУ

Між студентами університету є студенти таких факультетів: економії, техніки, літератури, медицини і адміністрації. Студенти університету мали 200-долярові стипендії, хоча для тих що учаться в приватних школах це лише частинна допомога, бо оплати там дуже високі. Деякі з них мали допомогу також з інших джерел, про що поінформували нас. В державних університетах оплати невеликі, але туди дуже важко дістатися на такі факультети як медицина чи політехніка. Тож в більшості українські студенти, яких у загальному дуже мало, ходять до приватних шкіл і потребують допомоги.

ВИМОГИ ДЛЯ ОДЕРЖАННЯ СТИПЕНДІЇ СУА

Вимогою одержання стипендії СУА є, окрім незаможности, також знання української мови, на що звертаємо особливу увагу. Знання української мови не у всіх наших стипендистів однакове. Деякі, вже четверте покоління, пишуть поправно українською мовою, інші дуже слабо. Але наші стипендії заохотили молодь до вивчення української мови і це слідне у листах, які одержуємо, як рівнож нас повідомляють студенти, що вони тепер інтенсивно вивчають українську мову. Рекомендація української організації або священика, як рівнож посвідка зі школи є обов'язковою вимогою.

СТИПЕНДІЇ ВІДДІЛІВ СУА:

Список Відділів і стипендистох, за 1973 р., для яких стипендії ішли через Централю СУА:

Відділ ч. 1 Ню Йорк — Магдалина Лозова, учениця гімназії; Відд. ч. 33 Клівленд — Тереса Шишчук, учениця гімназії; Відд. ч. 64 Ню Йорк — Катря Хомяк, студентка семінарії; Від. ч. 68 Сиракюзи — Юлія Слобода, студентка домашнього господарства; Відд. ч. 82 Бронкс — Розалія Мешко, учениця гімназії; Відд. ч. 83 Ню Йорк — Тереса Дорош, учениця гімназії; Відд. ч. 89 Кергонксон — Люба Юлик, учениця гімназії; Відд. ч. 191 Чикаго — Доротейка Галицька, учениця початкової школи; Відд. ч. 102 Манстер, Інд. — Надія Музика, студентка історії.

Приватні спонзори (не подали прізвища, членки 33 Відділу СУА, Клівленд): Параня Шишук, учениця гімназії; Агнета Михальчишин, учениця гімназії.

Спонзори п-во Чайки: Іщук Омелян, учень семінарії.

Стипендистки Відділів СУА, це все вихованки Інституту св. Ольги в Пруденгополі, які кінчають середню освіту в Пруденгополі. Вони всі добре вивчають українську мову, так що після закінчення середньої школи, вони всі, хоча деякі вже третє або четверте покоління, дуже добре володіють українською мовою у письмі і слові. Розговірна мова в Інституті св. Ольги є українська.

Після закінчення середньої школи, деякі дівчата продовжують вищі студії на університеті, переважно в Куритибі, Парана, але їх зв'язок з Інститутом продовжується. Будучи одначе вже на університеті, вони здані на власні сили та мусять давати собі раду та заробляти на удержання та оплати в школі.

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД ІМ. МАРІЇ КОГУТЯК ПРИ ОКРУЖНІЙ РАДІ В РОЧЕСТЕРІ, Н.И.

З приводу смерти сл.п. Марії Когутяк, довголітньої голови 57-го Відділу СУА в Ютіці, Н.И. і голови Окружної Ради Північного Ню Йорку, створено з ініціятиви 57-го Відділу постійний стипендійний фонд ім. Покійної, який Централя СУА передала повністю під опіку Окружної Ради в Рочестері, Н.И. Фонд цей існує завдяки пожертвам приватних осіб і Відділів СУА.

У звітовому році з цього фонду одержали стипендії: Віра Бурко — 200 дол. — університет, студ. історії; Калина Корчагін — 150 дол. — учениця гімназії.

ДОДАТКОВА ІНФОРМАЦІЯ

Стипендійну Акцію СУА провадить референтка Суспільної Опіки Головної Управи СУА Теодозія Савицька. В канцелярійній праці допомагає Люба Княгиницька.

Члени Комісії Суспільної Опіки при референтурі Суспільної Опіки Головної Управи є: Анна Кравчук, Люба Княгиницька, Марія Смолій.

Теодозія Савицька
Референтка Сусп. Опіки
Головної Управи

Люба Княгиницька
Членка Комісії при
Реф. Суспільної Опіки

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПЕТРО МАТКОВСЬКИЙ — член УНС Відд. 379 Б-ва св. Юрія в Чикаго, Ілл., помер 28 грудня 1973 р. на 59 р. ж. Нар. в с. Мохната, Україна і став членом УНС в 1950 р. Полишив у смутку матір Марію, сина Володимира, 3 доньки: Катерину, Анну, Лідію, 4 внуків, брата і 2 сестри. Похорон відбувся 31-го грудня 1973 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Семків, секр.

ВАСИЛЬ ГУК, член УНСоюзу, Відд. 5 Б-ва св. Миколая в Асторії, Н. И., помер 27-го грудня 1973 р. на 85 р. ж. Нар. в м. Тернопіль, Україна і став членом УНС в 1925 р. Полишив у смутку доньку Стефанію, внука, сестер і родину. Похорон відбувся 29 грудня 1973 р. на цвинтарі Фішкіл, Н. И.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Хоманчук, секр.

АНДРЕЙ НІКІТІЧ, член УНСоюзу Відд. 347 Т-ва Запор. Січ в Міллвілл, Н. Дж., помер 9 січня 1974 р. на 67 р. ж. Став членом УНС в 1951 р. Полишив у смутку дружину Євдокію, сина Вільяма, 3 дочки: Софію, Марію, Ольгу. Похорон відбувся 12 січня ц. р. на цвинтарі св. Андрея в Бавнд Бруку, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Катерина Гордон, секр.

МАРІЯ ДАШКЕВИЧ — членка УНС Відд. 36 С-ва Пресв. Богородиці в Рочестер, Н. И., померла 14 лютого 1974 р. на 77 р. ж. Стала членкою УНС в 1941 р. Полишила в смутку доньку Катерину, 6 внуків і родину. Похорон відбувся 16 лютого ц. р. на цвинтарі Голи Сепулчер в Рочестері, Н. И.
Вічна Їй Пам'ять!
Марія Ковальчук, секр.

ВАСИЛЬ ПАРАНЮК — член УНС Відд. 94 Т-ва ім. М. Шашкевича в Гемтремк, Міш., помер 18 березня 1974 р. на 78 р. ж. Нар. в м. Косів і став членом УНС в 1940 р. Полишив у смутку 2 дочки: Гелену і Стеллу та 3 внуків. Похорон відбувся 21 березня 1974 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Детройт, Міш.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

КАМІЛІЯ ЛАЗОВСЬКА, членка УНС Відд. 73 Т-ва ім. Т. Шевченка в Провіденс, Р. Ай., померла 24 березня 1974 р. на 92 р. ж. Стала членкою УНС в 1918 р. Полишила в смутку дочку, 3 синів: Степана, Едмунда і Честера, 7 внуків і 6 правнуків. Похорон відбувся 27 березня ц. р. на цвинтарі св. Франціска в Павт, Р. Ай.
Вічна Їй Пам'ять!
Дм. Василик, секр.

ТЕОДОР Ф. ПАСНАК, член УНС Відд. 289 Т-ва ім. Т. Шевченка в Рочестер, Н. И., помер 26 березня 1974 р. на 63 р. ж. Нар. в Рочестері, Н. И. і став членом УНСоюзу в 1947 р. Полишив у смутку дружину Гелену, дітей: Теодора мол., Миколая, Рональда, Юрія і Вільяма, брата і 11 внуків. Похорон відбувся 30 березня ц. р. на цвинтарі Вайт Гевен Меморіял Парк в Рочестері, Н. И.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Гуссар, секр.

ФРАНКО А. КРИСТЕК, член УНС Відд. 161 Б-ва св. Василія в Амбридж, Па., помер 23 березня 1974 р. на 39 р. ж. Став членом УНС 1971 р. Полишив у смутку дружину Ненсі, 3 дітей: Кейт, Давида і Чарла. Похорон відбувся 27 березня ц. р. на цвинтарі в Бел Акрес, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

МИХАЙЛО ГРОЗЬО — член УНС Відд. 29 Б-ва Преображення Господнього в Нантікок, Па., помер 4-го квітня 1974 р. на 48 р. ж. Став членом УНС 1942 р. Полишив у смутку дружину Долорес, 4 дочки: Центію, Вайт, Діану, Мічелю. Похорон відбувся 6 квітня 1974 р. на цвинтарі Мт. Олівет, Карвертон, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Ольга Маліцька, секр.

ІВАН ХОМА, член УНС, Відд. 264 Т-ва Тризуб в Карнегі, Па., помер 18 березня 1974 р. на 84 р. ж. Став членом УНС в 1920 р. Полишив у смутку дітей: Марію, Михайла, Ольгу, Андрія, Володимира, Максиму, Гелену, Елизабету, Іванну, Мілдрет, Івана, Руссела, 35 внуків і 16 правнуків. Похорон відбувся 21-го березня 1974 р. на цвинтарі св. ап. Петра і Павла в Карнегі, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ІВАН БЕРЕЗОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 149 С-ва Непорочного Зачаття в Лакавана, Н. И., помер 26 березня 1974 р. на 60 р. ж. Став членом УНС 1941 р. Полишив у смутку дружину Катерину, сина Йосипа, 2 дочки: Варвару і Христину. Похорон відбувся 30 березня ц. р. на цвинтарі Чесного Хреста в Лакавана, Н. И.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

МАРІЯ ШНАГА, членка УНС Відділ 210 Т-ва Згода в Бронкс, Н. И., померла 13-го квітня 1974 р. на 73 р. ж. Нар. в Любачеві, Україна і стала членом УНС в 1922 р. Полишила в смутку дітей: Ольгу, Емілю, Теодора, Степанію, Мерилов, Вероніку, Василя, внуків і правнуків. Похорон відбувся 17 квітня ц. р. на цвинтарі св. Раймонда в Бронкс, Н. И.
Вічна Їй Пам'ять!
І. Франко, секр.

МИРОН КІРШАК, член УНС Відд. 436 Т-ва ім. митр. А. Шептицького в Кітченер, Онтаріо, Канада, помер 6 травня 1974 р. на 62 р. ж. Став членом УНС в 1957 р. Полишив у смутку дружину Стеллу. Похорон відбувся 8-го травня ц. р. на цвинтарі Вудлавн в Кітченер, Онт., Канада.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ДМИТРО НЕСТЕР, член УНС Відд. 7 Т-ва ім. Дм. Капітули в МкАду, Па., помер 30-го березня 1974 р. на 57 р. ж. Став членом УНС 1935 р. Полишив у смутку сестру Марію, братів: Михайла, Івана, Петра і Володимира. Похорон відбувся 2 квітня 1974 р. на цвинтарі св. Марії в МкАду, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Гелен Словік, секр.

МИКОЛА СЛОБОДЯН, член УНС Відд. 211 Б-ва св. Михаїла в Річмонд, Н. И., помер 24 березня 1974 р. на 69 р. ж. Став членом УНСоюзу в 1936 р. Полишив у смутку дружину Софію, синів: Івана і Волтера та внуків. Похорон відбувся 28 березня 1974 р. на цвинтарі Сілвер Монт в Річмонд, Н. И.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ВАСИЛЬ КОЧЕНАШ — член УНС Відд. 270 Б-ва св. Ів. Хрестителя в Джерзі Сіти, Н. Дж., помер на 67-му р. ж. Став членом УНС в 1967 р. Похорон відбувся 23 квітня ц. р. на цвинтарі св. Хреста в Н. Арлінгтон, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Ст. Островський, секр.

ЯКИМ СЕМЕНЮК, член УНСоюзу Відд. 81 Б-ва св. ап. Петра і Павла в Куртіс Бей, Мд., помер 7 травня 1974 р. на 89 р. ж. Став членом УНС в 1915 р. Полишив у смутку 2 синів і 2 доньки та внуків. Похорон відбувся 10 травня 1974 р. на цвинтарі Голи Крос.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

МАРІЯ АДАМЧИК — членка УНС Відд. 287 Б-ва св. Миколая в Стамфорд, Конн., померла 15 травня 1974 р. на 84 р. ж. Стала членкою УНС в 1924 р. Полишила в смутку 5 дочок: Флоренцію, Рожу, Берту, Йосипину, Вікторію, 3 синів: Антона, Петра і Івана, 15 внуків і сестру. Похорон відбувся 18 травня 1974 р. на цвинтарі св. Івана в Спрингдейл, Конн.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

МИКОЛА ЖУК, член УНСоюзу Відд. 276 Б-ва св. Миколая в Амбрідж, Па., помер 17 травня 1974 р. на 82 р. ж. Став членом УНС в 1915 р. Полишив у смутку дружину Рожу, брата Івана. Похорон відбувся 20 травня 1974 р. на цвинтарі в Fair Oaks, Pa.
Вічна Йому Пам'ять!
Ст. Іваницький, секр.

МИХАЙЛО ОПРИШКО, член УНС Відд. 83 Т-ва ім. Івана Франка в Філядельфії, Па., помер 15 травня 1974 р. на 88 р. ж. Нар. в Стрию, Україна і став членом УНСоюзу в 1933 р. Полишив у смутку доньку Анну, сина Володимира, внука Михайла. Похорон відбувся 20 травня ц. р. на цвинтарі Oakland у Філядельфії, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
А. Купшір, секр.

СОФІЯ БОДНАР, членка УНС Відд. 102 Б-ва св. ап. Петра і Павла в Клівленд, Огайо, померла 5 травня 1974 р. на 77 р. ж. Нар. в селі Любін Малий, Україна і стала членкою УНС в 1952 р. Полишила в смутку сина Михайла, внуків і сестру. Похорон відбувся 8 травня 1974 р. на цвинтарі св. ап. Петра і Павла в Пармі, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Бобечко, секр.

ДЖУДИТ АННА НОВАК — членка УНС Відд. 342 Т-ва Запор. Січ в Картерет, Н. Дж., померла 25 травня 1974 р. на 37 р. ж. Нар. в Елизабет, Н. Дж. і стала членкою УНС в 1965 р. Полишила в смутку мужа Раймонда, сина Раймонда Івана, матір Марію, 3 братів і сестру. Похорон відбувся на цвинтарі Розегіл в Лінден, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
о. П. Мелех, секр.

ВАСИЛЬ ХОМИК, член УНС Відд. 267 Т-ва ім. Т. Шевченка в Вестбури, Н. И., помер 28 квітня 1974 р. на 56 р. ж. Став членом УНСоюзу в 1936 р. Полишив у смутку дружину Анну. Похорон відбувся 1 травня ц. р. на цвинтарі в Pinelawn, N.Y.
Вічна Йому Пам'ять!
Глорія Толопка, секр.

МИКОЛА ОПАР, член УНСоюзу Відд. 338 Б-ва св. ап. Петра і Павла в Монесен, Па., помер 22 грудня 1973 р. на 79 р. ж. Нар. в Ліску, Україна і став членом УНС в 1920 р. Полишив у смутку 4 доньки: Марію, Юлію, Софію і Евелин. Похорон відбувся 26 грудня 1973 р. на цвинтарі Грендвю в Монесен, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ЕЛІЯ ГУТ, член УНС Відд. 221 Б-ва св. Стефана в Чикаго, Ілл., помер 26 травня 1974 р. на 80 р. ж. Нар. в с. Гериня, пов. Долина і став членом УНС в 1950 р. Полишив у смутку дружину Марію, 3 синів: Ярослава, Богдана і Володимира та 6 внуків. Похорон відбувся 29-го травня 1974 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Т. Шікула, сер.

ВОЛОДИМИР МУЗИКА, член УНС Відд. 448 Т-ва „Самопоміч" в Монтреалі, Канада, помер 12 квітня 1974 р. на 66 р. ж. Нар. в с. Отрів, пов. Тернопіль і став членом УНСоюзу в 1960 р. Полишив у смутку дружину Антоніну, брата, сестру та родину. Похорон відбувся 16 квітня ц. р. на цвинтарі Cote des Neiges в Монтреалі, Квібек, Канада.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Перейма, секр.

МІЛЬДРЕД ДОБРЯНСЬКА — членка УНС Відд. 282 С-ва НЗПД Марії в Вілкіс Бар, Па., померла 30 квітня 1974 р. на 53 р. ж. Стала членкою УНС в 1939 р. Полишила в смутку мужа і сина. Похорон відбувся 3 травня ц. р. на цвинтарі св. Марії в Вілкіс Бар, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Катерина Лукач, секр.

ПАХАМИЙ БАДЗАЙ — член УНС Відд. 320 Б-ва Пресв. Тройці в Балтімор, Мд., помер 12 травня 1974 р. на 64 р. ж. Нар. в с. Саранчуки, пов. Бережани і став членом УНС в 1949 р. Полишив у смутку дружину Євдокію. Похорон відбувся 16 травня 1974 р. на цвинтарі св. Михаїла в Балтімор, Мд.
Вічна Йому Пам'ять!
Ів. Малко, секр.

ВАСИЛЬ КИБА, член УНСоюзу Відд. 94 Т-ва ім. Маркіяна Шашкевича в Детройт, Міш., помер 11 травня 1974 р. на 51 р. ж. Нар. в с. Говилів Великий, пов. Тернопіль і став членом УНСоюзу в 1954 р. Полишив у смутку дружину Анну, дочку Галину, сина Мирона, батька, брата, 2 сестри. Похорон відбувся 14 травня 1974 р. на цвинтарі Mt. Olivet в Детройті, Міш.
Вічна Йому Пам'ять!
Р. Татарський, секр.

АННА ПОТЕЖНА — членка УНС Відд. 214 Т-ва УСТ Чорном. Січ в Нюарку, Н. Дж., померла 12 травня 1974 р. на 42 р. ж. Нар. в Добромилі, Україна і стала членкою УНС в 1967 р. Полишила в смутку мужа Володимира, дочку Віру та сина Мирона. Похорон відбувся 15-го травня ц. р. на цвинтарі Гейт оф Гевен в Іст Гановер, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
Анна Твардовська, секр.

ВАСИЛЬ СОКІЛ — член УНС Відд. 486 Т-ва ім. С. Петлюри в Сан Франціско, Кал., помер 15 травня 1974 р. на 77 р. ж. Нар. в с. Пanчинці, Україна і став членом УНС в 1956 р. Полишив у смутку дружину, дочку, зятя, внуків та правнуків. Похорон відбувся 18-го травня ц. р. на цвинтарі Сан Джосе Місии в Сан Франціско, Кал.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

МАРІЯ КУЛИШ — членка УНС Відд. 221 Б-ва св. Стефана в Чикаго, Ілл., померла 30 травня 1974 р. на 78 р. ж. Нар. в с. Вісцинці, пов. Рудки і стала членкою УНС в 1934 р. Полишила в смутку сина Михайла, 2 дочки: Стефанію і Михайлину, 5 внуків і 4 правнуків. Похорон відбувся 3 травня 1974 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
Т. Шікула, секр.

ТАРЗАН, Ч. 7131. РОЗШУКИ ЗА НОВОЮ СХОВАНКОЮ

THIS IS WHERE WE COME WHEN WE WANT TO ESCAPE THE GROWNUP WORLD!
WE HAVE HAD THIS SECRET HIDING PLACE FOR A LONG TIME, ITO!
MAYBE SOMEONE ELSE KNOWS ABOUT IT NOW... WHY DON'T WE TRY TO FIND A NEW PLACE, TEDDY?
THAT WOULD BE FUN... LET'S GO, SYBIL AND TOGO!

Ми приходимо сюди, коли хочемо втекти від світу дорослих!

Ми цю таємну схованку маємо вже довший час, Іто! Може хтось інший вже тепер знає про неї... Чому б нам не попробувати знайти нове місце, Тедді?

Це було б дуже цікаво... Сибил і Того — ходім!